

Šajā numurā lasiet:

**Cilvēces attīstības
pamatvirzieni**

→ 3. lpp.

**Kāpēc “tabu” Maskavā
parakstītajiem
līgumiem?**

→ 3. lpp.

**NACIONĀLĀ
DEGRADĀCIJA UN
DEĢENERĀCIJA**

→ 4. lpp.

BŪSIM VESELI!

Saruna ar Latvijas Sāpju izpētes biedrības
priekšsēdētāju, neiroloģi **prof. Ināru Loginu**

→ 5. lpp.

**JĀAPTUR
LATVIEŠU TAUTAS
IZNĪCINĀŠANA!**

IESNIEGUMS
visām Saeimas frakcijām

→ 6. lpp.

“Praktizējošā mistiķe”

→ 7. lpp.

SVARĪGI, KĀDAS VĒRTĪBAS IZVĒLAMIES

Saruna ar AS “Latvijas Finieris” padomes priekšsēdētāju **Juri Biķi**

**“LATVIJAS
FINIERIS”
PALIKS LATVIJAI**

*jas attīstībā kopumā, un kā
jūs vērtējat šo valdības lē-
mumu?*

Juris Biķis: Valdības
lēmumu – ļaut VAS
“Latvijas valsts
meži” iegādāties
AS “Latvijas Fi-
nieris” akcijas –
šobrīd vēl ne-
vēlos ko-
mentēt;

toša, Latvijā strādājoša,
prognozējama un uz noza-
ri tendēta uzņēmuma, ne-
vis kaut kādu nezināmu,
nesaprotamu partneru ro-
kā. Tāds apmēram tas
stāsts ir.

DDD: *Kā jūs kopumā
vērtējat valsts politiku – vai
tā veicina Latvijas un lat-
viešiem piederošu uzņēmu-
ma rašanos un attīstīšanos?*

**“Uzskatu, šī krīze arī
pamazām maina viedokli –
kam un kā jāattīstās.”**

*Pārsvarā gan dzirdam iz-
teikumus, ka ražošana Lat-
vijā ir gandrīz iznīcināta...*

J.B.: Man nepatīk tik
krasi, kategoriski paziņo-
jumi. Kad Latvija atguva
neatkarību, uzņēmumiem
vajadzēja pārorientēties
no viena darbības stila uz
otru, bija jārada jauni pro-
dukti, jo iepriekšējie nebi-
ja konkurētspējīgi. Vaja-
dzēja sākt pašiem rūpēties
par izejmateriālu iepirkša-
nu un pārdošanu, kas līdz
tam notika centralizēti.
Daudzos gadījumos uzņē-
mumi beidza pastāvēt.

Uzņēmuma nākotne lie-
lā mērā atkarīga no vadi-
tāja, īpašnieku uzstādīta-
jiem mērķiem – gan ister-

miņa, gan ilgtermiņa. Bija
vadītāji, kas varbūt nemaz
negribēja strādāt, bet do-
māja, kā isā laikā iegūt li-
dzeļus, izņemot tos no uz-
ņēmuma. Bija, protams,
arī tādi vadītāji, kas izpra-
ta attīstības procesus un
domāja, kā nopelnītos li-
dzeļus atstāt uzņēmumā.
Uzskatu, šī krīze arī pama-
zām maina viedokli – kam
un kā jāattīstās.

Jūs jautājat, vai valdība
dara visu? Man liekas, ka
tam jābūt visas sabiedrī-
bas kopīgam sasniegu-
mam. Ja mēs visi uzskatā-
m, ka vieglāk ir nevis kat-
ru dienu barot un slaukt go-
vi, bet kaut kur loterijā
vinnēt naudu un pienu no-
pirkt bodē, tad to govi ne-
viens arī netur.

Sabiedrība iepriekš do-
māja, ka vieglāk ir pirkt un
pārdot nekustamos īpašu-
mus, bet šodien tā vairs ne-
domā – tagad mēs visi
esam nosprieduši, ka labs
ir eksports, ka vajadzīgs
rūpēties par eksporta uzņē-
mumiem. Domāju, runa nav
tikai par valdību, bet gan
par to, kādas vērtības šādos
ļoti lielos pārmaiņas brīžos
paši cilvēki izvēlas. Svarīgi,
kāds ir lēmums par iegūtās
peļņas pārdali – vai to pār-
dala par labu attīstībai, vai
arī izņem no uzņēmuma
personīgam labumam.

Turpinājums 4. lpp.

DDD: *Valdība pieņēma
lēmumu ļaut VAS “Latvijas
valsts meži” iegādāties jūsu
vadītā uzņēmuma akcijas,
tādējādi novēršot situāciju,
ka Latvijas uzņēmums no-
nāk Krievijas uzņēmēju ro-
kā. Šķiet, ka šis ir viens no
loģiskākajiem un atbalstā-
mākajiem valdības lēmu-
miem. Cik nozīmīgs “Lat-
vijas Finieris” ir mūsu
valsts ekonomikā un Latvi-*

*tāds ir uzņēmuma “Latvi-
jas valsts meži” lēmums.
Kaut arī jūs pārstāvat pēc
izskata un satura ļoti
skaistu avīzi, es tomēr ne-
gribētu taisīt izņēmumu.
Varu pateikt tikai to, kas
jau ir izskanējis, – ja akci-
onāri ir noskaņoti pārdot
savas akcijas, un tās nen-
pērk esošie akcionāri, tad
mēs kā valdība esam gan-
darīti, ka tās nonāks sapro-*

VĒSTULE

Tautiskie gaiļi

Alfrēds Ābele

Pēdējā laikā latviešu vidū izplatās **etniskās pašap-
ziņas neatšķiršana no nacionālās pašapziņas**, un tas
noved pie pārliekas “tukšas mucas ribināšanas”.

Vari apzināties sevi kā latvieti; vari apkarināt krūtīs
ar ausekliem un citām nacionālām nozīmītēm; vari sist
sev pa krūtīm un atkārtot: “Es esmu latvietis!”, vari aicināt
citus būt latviešiem; vari iestāties biedrībā “Latvie-
tis” un plāties ar savu patriotismu; vari, kur un kad
vien iespējams, izkarināt latviešu valsts karogu un dzie-
dāt himnu; vari saprast, kādā stāvoklī novesta un/vai
nonākusi latviešu tauta; vari arī šo savu saprašanu pub-
liski izkliegt. Visu tu to vari.

Bet, ja tu neko vairāk nevari, tad savas tautas labā
neko nevari! Un paliksi tai tikai etniskām spalvām ro-
tātās krūtīs izgāzis, tukši kladzinošs gailis.

Bet, ja tu ar kādu sava darba nopelnītu latu palidzi
kādam trūcīgākai latviešu ģimenei audzināt bērnus, ja tu
palidzi kādam latvietim iekārtoties darbā, ja tu ma-
teriāli palidzi kādai nacionālai avīzei vai izdevniecībai
izdzīvot, tava dziesma jau skanēs nacionāli patriotiski!

VAI LATVIJU GAIDA ĒĢIPTES VARIANTS?

*Vairāki lasītāji ir zvanijuši uz “DDD” redakciju
un teikuši, ka, izskatās, šobrīd Latvijā vienīgais
risinājums būs Ēģiptes variants, jo ar citādiem li-
dzeļiem ir grūti izcīnīt taisnību.*

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES
PRIEKŠSĒDĒTĀJA AIVARA GARDAS
KOMENTĀRS

Aivars Garda: Latvijas Nacionālā fronte jau pirms 9
gadiem sacīja, ka, ja mūsu valsts vara neieklausīsies
mūsos, īstenajos nacionālistos, tad vienīgā izeja būs re-
volūcija – tautas sacelšanās, Latvijas patriotu sacelšā-
nās pret okupantiem un kangaru varu – tā, kā tas tagad
ir Ēģiptē.

Turpinājums 2. lpp.

VAI LATVIJU GAIDA ĒGIPTES VARIANTS?

Turpinājums no 1. lpp.

ĒGIPTES NEMIERU IESPĒJAMIE CĒĻI UN SEKAS

Aivars Garda: Kas tad Ēģiptē ir noticis? Es neesmu Tuvo Austrumu un islama speciālists, bet no tām ziņām, kas ir manā rīcībā, izriet, ka vadošais spēks, kas piedalās ciņā, ir Ēģiptē aizliegtā organizācija "Brāļi musulmaņi".

Islama pasaule ir sadalījusies, un "Brāļi musulmaņi" ir pilnīgi pretējos uzskatos nekā Saūda Arābijas musulmaņi, kas ir vahabīti. Vahabīti savukārt ir tie, kurus visvairāk lamā Krievija, kuri it kā ešot uzsākuši otro Čečenijas karu, un tie ir tie "trakie" vahabīti, no kuriem

krievi visvairāk baidās (*smejas*). Tomēr vahabīstisms ir Saūda Arābijas valsts reliģija. Saūda Arābija brāļojas ar Ameriku un Izraēlu, tāpat arī Ēģipte brāļojas ar Izraēlu un Ameriku. Pēc Kempdeividas vienošanās – tā jau bija 70-to gadu sākumā, ja nemaldos, – Amerika katru gadu maksā (atkal, ja nemaldos) trīs ar pusi miljardus dolāru Ēģiptei armijas vajadzībām. Iedomājieties, kādu naudu! Dabīgi, Ēģipte ir izraēliešu pusē un noskaņota pret palestīniešiem. Bet "Brāļi musul-

maņi" atbalsta palestīniešus.

Tagad visvairāk pārbijušās, cik noprotams, ir Izraēla, tāpat arī Saūda Arābija un Ēģipte, ka tur nāks pie varas "Brāļi musulmaņi", utt. Kas tad būs ar Izraēlu? Daži pat uzdod jautājumu – vai tad Izraēla varēs pastāvēt? Gazas sektors robežojas ar Ēģipti, no kuras palestīniešiem nāk salīdzinoši neliels atbalsts

no "Brāļiem musulmaņiem", kuri, nākot pie varas Ēģiptē, šo atbalstu palestīniešiem varētu palielināt.

Te parādās acīmredzama divkosīga vai pat trīskosīga amerikāņu, eiropiešu un arī Krievijas politika. Būtībā tā ir trīskosīga politika, jo tiek domāts viens, runāts – otrs un darīts – trešais. Mums, raugoties no latviešu tautas viedokļa, nav nekādas intereses un vajadzības, lai ASV atbalstītu Izraēlu, piemēram, ciņā pret palestīniešiem – palestīnieši ir izdzi-

ti no savas zemes un nevar atgriezties, gluži tāpat, kā latvieši bija izdzīti uz Sibīriju, un līdz kādam laika periodam tiem neļāva atgriezties Latvijā. Palestīniešiem atgriezties savā zemē neļauj Izraēla ar amerikāņu atbalstu. Tā ir palestīniešu tautas traģēdija – lai Izraēlas žīdiem būtu labi, palestīnieši lai dzīvo, kur grib, bet tikai ne savā zemē.

ASV TRĪSKOSĪBA

Aivars Garda: Jau teicu, ka amerikāņi ir divkosīgi, pat trīskosīgi, un šeit var vilkt paralēles arī viņu attieksmē pret Latviju. No vienas puses viņi skandināna, ka Amerika nekad nav atbalstījusi Latvijas okupāciju un inkorporāciju, ir

pat šādi Senātu un Kongresu lēmumi, utt., bet tā ir tikai tukša plāpāšana. No tādas lielvalsts – lielās, spēcīgās Amerikas – tas ir stipri par maz, ja jau tā ir mūsu stratēģiskā partnerre. Patiesībā darbos vērojama liela liekulība: Amerikas vēl nav palīdzējusi mums veikt deokupāciju un dekolonizāciju, lai tikai lielkrievu šovinisti Latvijā justos labi. Sūta te visādus cionistu atbalstītājus, *devidsonus*, kas mēģina apzagt mūsu tautu un valsti.

Amerikas politika Tuvaajos Austrumos ir galīgi izgāzusies – tas ir jāatzīst. Arī amerikāņi, izrādās, ir sadalījušies. Obama kā demokrāts vairāk vēlētos, lai Mubarakas aizietu prom; republikāņi vairāk ieinteresēti, lai Mubarakas tomēr paliktu. Tā kā pie varas ir demokrāti, tad ASV it kā pieprasa, lai Mubarakas aizvācas, taču tur vēl viss nemaz nav atrisināts – tieši amerikāņu iekšējās divdabīgās attieksmes dēļ. Saūda Arābijā arī nobijusies, ka Izraēlā "līdzsvars" it kā zudis... Bet kāds "līdzsvars"? Tas viss ir uz palestīniešu tautas ciešanu rēķina!

Arī mums grib uzspiest baigo "līdzsvaru" ar okupantiem – nodibinājuši to uz latviešu tautas ciešanu, piekāpšanās rēķina. Un tieši mēs jau arī brīdinām, ka tas ir "līdz reizei"... Tomēr mūsu tauta vēl nav saņiegusi to galējo izmisuma līmeni, kāds tagad ir ēģiptiešu tautai.

Mani pārsteidza ziņa, ka līdz nemieriem Kairā, kurā dzīvo 22 miljoni cilvēku, mājām un dzīvokļiem neslēdza ciet durvis, kaut arī viņi bija daudz nabadzīgāki un iedzīti dziļākā izmisumā par latviešiem un mūsu kolonistiem. Taču, neskatoties uz visu nabadzību, viņi nezaga – bija tāds augsts tikums tik lielām tautas masām!

NEVIS STRATĒĢISKIE PARTNERI, BET EKETIERI...

Aivars Garda: Tautai vienreiz apnik – ēģiptiešiem apnika, un tie pateica: pietiek! Arī mūsu tautai ir jāpasaka: "Ja mūsu vara turpinās iztapt stratēģiskam partnerim ASV, ES un Krievijai pretēji latviešu interesēm, mēs arī pateiksim: pietiek!"

Stratēģiskais partneris Amerika – tas ir labi, bet ar stratēģisko partneri arī jārunā ar pašcieņu un nav jāaizmirst savas tautas intereses. Mums nav jāpakļaujas Amerikai, redzot, cik tā pret mums ir negodīga! Tas pats Starptautiskais Valūtas fonds – tā ir amerikāņu, var teikt, gandrīz vai kabatas organizācija, kas mūs apzog. Stratēģiskais partneris... Jāsmejas par šādu "stratēģisko partneri", kurš skatās tikai, kā mūs apzagt, – domā vienu, runā otru un dara trešo. Tā, protams, ir Amerikas vaina. Tomēr arī mūsu – iepriekšējo, tagadējo prezidentu, Ministru prezidentu, ministru un

"Jāsmejas par šādu "stratēģisko partneri", kurš skatās tikai, kā mūs apzagt, – domā vienu, runā otru un dara trešo."

Saeimas deputātu – vaina, jo viņi nepieprasa ASV ievērot latviešu intereses.

Ja Latvijas valdība Amerikai neko nepieprasa, tad tā arī neko nedarīs. Ja esi stratēģisks partneris, tad attiecīgi arī rīkojies! Kādēļ gan mums vajadzīgs tāds stratēģisks partneris, kas dara ļaunu latviešu tautai? Mūsu valsts politikai ir jābūt ar šādu nostāju – arī pret Eiropas Savienību un Krieviju.

DDD: Bet tie ir kā reketieri, nevis stratēģiskie partneri!

Aivars Garda: Nu, protams, reketieri, un strādā ne jau mūsu labā – ASV darbojas okupantu labā. Visa politika, ko veido Eiropas Savienība, Amerika un Krievija kopā, ir vērsta pret latviešu tautu.

VALSTS VADĪTĀJI IR ATBILDĪGI PAR TAUTAS NACIONĀLĀS STĀJAS GRAUŠANU

Aivars Garda: 20 gadu laikā, pēc tā saucamās neatkarības atgūšanas, nav uzņemta neviena mākslas filma, piemēram, par latviešu nacionālajiem partizāniem, leģionāriem, par viņu varoņdarbu. Tajā pašā laikā tiek rādīta stulba, okupantu izveidota televīzijas filma latviešu un kriev-

vu valodās "Tas notika Rīgā", kurā Ģirta Kristovska sieva tēlo galveno lomu. Nožēlojami, ka Ģirts, kurš taču krāsojas par nacionālistu, atļāva savai sievai piedalīties tādā nejdzīgā filmā, kas grauj latviešu tautas morāli, tikumisko garu un arī nacionālo stāju. Kā ļoti labu filmu mums turpina rādīt arī "Ilgais ceļš kāpās", kas patiesībā ir pa-

valsts naudu dzīvojat, un pieliks pie sienas, un to jūs būsit pelnījuši."

DDD: Jā, revolūcijas notiekot negaidīti...

Aivars Garda: (*smejas*) Tur jau tā lieta! Visi politiķi atzīst, ka varai jebkurā valstī piemīt tieksme nekad neieklāties brīdinājumos. Tāpat arī mēs brīdinām jau 9 gadus, bet vara neklausās. Ūdens katlā vārās, katls tiek aizskrūvēts, spiediens iekšā briest, briest, līdz tvaiks ir tik spēcīgs, ka katls pārpļīst... Protams, viņi kādreiz mazlietiņ vāku paver, tvaiku izlaiž un turpina netaisnību tālāk... Tāpat darīja arī Ēģiptē.

Varētu teikt ar deviņdesmitprocentīgu varbūtību, ka Latvijas politiķi neieklātiesies, viņi turpinās savu netaisnīgo politiku, jo tieksme pēc varas un pati vara ir kaislība. Uz tiem, kuri ir izbaudījuši varu, tā iedarbojas kā narkotika, viņiem patiek bauda, ko sniedz vara, un tie grib jebkurā veidā to saglabāt. Dažiem pat nav citas izejas kā saglabāt varu, lai nezaudētu sa-

"Jāsaka tautas valodā: visi iepriekšējie un tagadējie valsts vadītāji – viņi pie sienas ir pieliekami par to, ka mūsu tautas nacionālais gars visu laiku ir pazemināts un noniecināts, visu laiku!"

lienkami par to, ka mūsu tautas nacionālais gars visu laiku ir pazemināts un noniecināts, visu laiku!

Saistībā ar Ēģiptes notikumiem, es gribētu teikt: "Zatler, Āboltiņa, Dombrovski, skatieties uzmanīgi reportāžas no Ēģiptes, Tunisijas un Jemenas – tā ir jūsu nākotne, ja jūs nepārtrauksit šo naidīgo politiku pret latviešiem! Un atcerieties arī abi iepriekšējie Valsts prezidenti – Vaira Viķe-Freiberga un Guntis Ulmani –, jūs, tēlaini izsakoties, tauta aiz mašīnām izvilkis no tiem dzīvokļiem Brīvības ielā, kur jūs tagad par

vus īpašumus, kā, piemēram, oligarhi – *andriši, aināriņi, aivariņi*. Tāpēc viņi ar jebkuriem līdzekļiem raudas pie varas...

Tipisku kāri pēc varas parāda tagadējā iekšlietu ministre **Linda Murniece**. Kad to, pateicoties "Saskaņas centra" kolonistu balsim, neizbalsoja no amata, viņa televīzijas kameru priekšā publiski metās ap kaklu deputātam Klementijam. Arī tagad, kad daudzi policisti un žurnālisti viņu dēvē par bēdīgi slaveno "melno Lindu", viņa smieklīgi turas pie varas kā alkoholiķis pie pudeles.

LATVIJA IR LATVIJU ZEME!

Uldis Freimanis
Bijušais lidotājs

Latvieši savas izpostītās baznīcas atjaunoja par pašu ziedojumiem, bet ebreji pat apsardzi prot nodrošināt uz valsts rēķina. Atcerēsimies, 1995.gadā netālu no sinagogas Peitavas ielā atskanēja neliels sprādziens, kurš sinagogai izbirdināja pāris rūtis. Lai gan tas notika ap trijiem naktī, brīnumainā kārtā sinagogā esot atradies rabīns Barkāns – manuprāt, lai ieradušies policisti kaut ko nenospertu... Tūlīt uz pilsētas rēķina tika veikts sinagogas kapitālais remonts un iekšlietu ministrs **Ziedonis Čevers** tai pievienoja videonovērošanu – tur sāka patruļēt policija, un pat muša nevarēja aizlidot garām nepamanīta. Ne bez iemesla saprātīgi cilvēki lēš, ka tas bijis pašu "cietēju" sarīkots sprādziens, jo 15 gadu laikā, cik zinu, teroristi nav ne atrasti, ne veikusi vēl kādu diversiju.

Līdzīga ietekme uz valsts varu no "cietēju" puses tika nodemonstrēta sakarā ar pērnā gada 1.jūlija gājieni, kuru ieplānoju par godu sarkano slepkavu padzišanai no Rīgas. Paredzētajam pasākumam nebija nekāda sakara ar ebrejiem; vienīgi prieks par brīnumaino izklūšanu no slepkavu ķetnām, taču tādi darboji kā, piemēram, **Efraims Zurofs** un Rjazanaņas gubernas pārstāvis Krievijas parlamenta augšpalātā, senators **Boriss Špigels** to nosodīja.

Turpinājums 7. lpp.

Cilvēces attīstības pamatvirzieni

Helēna Rēriha 1937. gada 2. jūlijā rakstītajā vēstulē līdzdarbiniekiem Eiropā paskaidro trīs galvenos cilvēces evolūcijas pamatvirzienus, kas formulēti Dzīvās Ētikas Mācībā:

“Katrs laikmets izvirza nākamajai evolūcijas pakāpei nepieciešamos jēdzienus, un “Dzīvās Ētikas” grāmata ir uzsvērti tieši šie jēdzieni – Sadarbība jeb Kooperācija, Sieviešu Kustība, Domas nozīme un Psihiskās Enerģijas izpēte. Labākie un uztverīgākie prāti jau atbild uz šīm vibrācijām, un mums ir prieks to atzīmēt.” (Helēnas Rērihas vēstules, II sējums. Rīga: Vieda, 1999, 396.lpp.)

Atzīmējot Helēnas Rērihas 132. dzimšanas dienu, kas aprit 12. februārī, piedāvājam fragmentu no viņas rakstītās vēstules, kurā skaidroti Sieviešu Kustības pamati.

PAR SIEVIEŠU KUSTĪBU

Helēnas Rērihas vēstule līdzdarbiniekiem Eiropā

9.8.37.

[..]
Tāc nepiekrītu Jūsu apgalvojumam, ka vīrišķā sākotne dziļāk pazīst dzīvi. Dzīves traģēdija sievieti skar vairāk nekā vīrieti, bet mēs zinām, ka ciešanas ir liels skolotājs. Nenoniecīnāsim arī sievietes spējas jeb talantus. Dodiet sievietei pienācīgu izglītību un iespēju tieši piedalīties dzīves celsmē – un viņa veselīga saprāta ziņā neatpaliks no stiprās sākotnes. Ģeniju, pēc kāda domātāja definīcijas, rada viena trešdaļa spēju un divas trešdaļas neatlaidīga un sistemātiska darba. Ģenija brīnuma vienmēr ir bijis darba brīnumus, taču tas, kas citu skatījumā ir smags darbs, ģenija uztever vienmēr ir prieks. Tāpēc tur, kur bija radīti šādam darbam nepieciešamie apstākļi, sieviete savos sasniegumos neatpalika no

stiprā dzimuma. Tagad jau vairāki izcili zinātnieki ir strikti paziņojuši, ka nav nekāda pamata uzskatīt, ka sievietes intelektuālās spējas ir mazākas par vīrieša spējām. Loģiski spriežot, tā tam arī jābūt, jo garam nav dzimuma, dzimums pieder pie formu pasaules. Tāpēc noniecīnāšana ir tumsonība. Visiem šādiem noniecīnātajiem citēsīm Budas skolnieces atbildi uz jautājumu – kā viņa ar ierobežoto sievietes prātu spējusi apgūt zināšanas un noteikumus (Nirvānu), kas grūti izprotami pat gudrajiem. Viņa teica: “Kad sirds ir nomierināta un kad apziņa atveras, tad saredzi patiesību. Bet, ja kāds domā – es esmu sieviete vai es esmu vīrietis jeb es esmu tas vai cits, ar tādu lai nodarbojas Māra. Nemirstības Vārti ir atvērti visām būtnēm. Kam ir ausis, lai nāk, lai klausās

Mācību – un tic.”

Sievietes organisms ietver sintēzi, un līdz ar to sievietei piemīt visas kosmiskās enerģijas un lielā mērā tieši radošā enerģija. Tāpēc nav pareizi uzskatīt, ka sievietei nav patstāvīga radoša spēka, taču jebkuru spēju izkopšanai ir nepieciešami pastāvīgi vingrinājumi un piemēroti apstākļi. Starp citu, lidojumi uz tālajām pasaulēm ir sievietes prerogāta. Varbūt tieši tāpēc tik daudz sieviešu tagad pievēršas aviācijai.

Visās zinātnes, mākslas, sabiedrības celtniecības un pārvaldes jomās sieviete ir parādījusi, ka labvēlīgos apstākļos viņa var sasniegt visaugstākās virsotnes. Starp Jūsu pieminētajām sievietēm vajadzētu nosaukt arī ģeniālo matemātiķi Sofiju Kovaļevsku, viņas veidols man ir neizsakāmi tuvs. Franču akadēmija piešķīra viņai Bordēna balvu konkursā, kurā piedalījās visas matemātikas slavenības. Konkurss tika piedāvāts šāds uzdevums – “vienā svarīgā punktā pilnveidot teoriju par blīva ķermeņa kustību ap nekustīgu punktu”. Šo uzdevumu jau iepriekš sešus gadus nesekmīgi bija piedāvājusi Berlīnes akadēmija. Kovaļevskas risinājums bija tik spožs, ka balvas summa tika divkārtota, lai uzsvērtu šo neparasto zinātnisko nopelni. Kovaļevska nomira četrdesmit pirmajā mūža gadā 1891.gadā, kad bija sasniegusi slavas kalngalus un iemantojusi atzinību pat savā zemē, Krievijā. Viņa tika ievēlota par Sankt-

pēterburgas Zinātņu akadēmijas locekli. Turklāt neaizmirsīsim visas grūtības, kuras viņai nācās pārvarēt. Sievietes taču universitātēs neuzņēma, un viņa bija spiesta savu priekšmetu studēt Heidelbergā un Berlīnē privātā kārtā vietējo slavenību vadībā. 1874. gadā Getingenes universitāte viņai piešķīra doktora grādu *in absentia* par trim atsūtītajām disertācijām, no kurām pētījums par parciālo diferencālvienādojumu teoriju ir viens no viņas izcilākajiem darbiem. Šī sieviete bija ne tikai ar neparastām spējām apveltīta matemātiķe, bet arī rakstniece. Viņas romāni “Nihiliste Vera Voronova”, “Māsa Rajevaskas” un autobiogrāfija, kura diemžēl palika nepabeigta, liecina par lielu literātes talantu. Neaizmirsīsim arī ģeniālo H. Blavatsku, kas vēl nav pienācīgi atzīta. Arī Mariju Kirī-Sklodovsku, viņas meita tagad turpina mātes pētījumus un ir sasniegusi lieliskus rezultātus. Bet cik gan daudz talantīgu aktrīšu, mākslinieču, dzejnieču bijis un joprojām ir visās tautās! Cik daudz gudru valdnieču, karotāju un izcilu svēto cinitāju! Spānijas Sv. Terēzes veidols nav vērtējams zemāk par Sv. Ašizes Francisku. Atcerēsimies arī senos laikus, lai gan vīriešu egoisms vienmēr ir centies notuēt sieviešu sasniegumus, tomēr atradās arī gaiši prāti, kas neļāvēs šai apkaunojošajai vājībai. Pie reizes atcerēsimies arī apmeloto Aspaziju. Sokrāts viņu sauca par savu skolotāju, un lie-

lais Platons godbijīgi pieminēja savos darbos. Arī faraone Hatšepsuta savas valdīšanas laikā veikto pozitīvo reformu skaita ziņā pārspēj daudzus faraonus. Vai tā nebija viņa, kas ar savu gudro valdīšanu sagatavoja Tutmesa III uzvaras?

Kā izriet no slepenās Mācības, cilvēces krišana sākās ar sievišķās sākotnes pazemošanu. Tāpēc, sākoties Pasaules Mātes Laikmetam, sievietei ir jāapzinās, ka viņa ir ietverti visi spēki, un jāatbrīvojas no gadsimtiem ilgās hipnozes – it kā likumīgās pakļautības un intelektuālā vājuma – un jāuzsāk vispusīga izglītošanās. Tad viņa sadarbibā ar vīrišķo sākotni radīs jaunu un labāku pasauli. Ir nepieciešams, lai pati sieviete atspēko negodīgo un dziļi tumsonīgo apgalvojumu, ka sieviete pārstāv tikai pasīvo, uztverošo sākotni un tāpēc nav spējīga neko radīt patstāvīgi. Bet visā Kosmosā *nav* pasīvas sākotnes. Celsmes ķēdē katrā parādībā pēc kārtas kļūst te relatīvi pasīva, te aktīva, dodoša vai saņemšana. Kosmos apļiecina sievietes radošās sākotnes diženumu. Sieviete personificē Dabu, un nevis cilvēks māca Dabu, bet Daba māca cilvēku. Tāpēc lai sieviete apzinās visu savas sākotnes diženumu un tiecas pēc zināšanām. Kur zināšanas, tur arī spēks. Senās leģendas tieši sievietei piešķir slepeno zināšanu glabātājas lomu,

tāpēc lai viņa arī tagad atceras savu apmeloto cilsmāti levu un atkal uzklauša savas intuīcijas balsi, lai ne tikai bauda augļus no laba un ļauna atziņas koka, bet pēc iespējas vairāk iestāda šādu koku. Kā agrāk viņa izrāva Adamu no trulās bezjēdzīgās svētlaimēs, tā lai arī tagad izved viņu lielākos plašumos un iesaista lielajā kaujā ar tumsonības haosu par savām dievišķajām tiesībām.

Nobeigumā gribu teikt, ka sievietēm nekavējoties jāķeras pie sevis pilnveidošanas visās jomās, bet tas nav paveicams vienā mirkli. Mums, sievietēm, no daudz kā ir jāatbrīvojas, un visupirms sāksim izkopt savas pašcieņas apziņu un drosmīgi iemācīsimies balstīties uz saviem spēkiem un zināšanām, lai iesaistītos lielajā celsmē vispārības labā un uzņemtos tajā savu daļu atbildības.

(Helēnas Rērihas vēstules, II sējums. Rīga: Vieda, 1999, 403.-407.lpp.)

Kāpēc “tabu” Maskavā parakstītajiem līgumiem?

Zigrīda Rudzīte

Kaijciemā

Lai arī kā “populārie” Latvijas masu saziņas līdzekļi cenšas uzpūst līdzīgu eiforiju, kāda bija pirms Valsts prezidenta **Valda Zatlera** vizītes Maskavā, tomēr aiz šīs vārdu putras nevar noslēpt, ka no brauciena mērķiem **čīks vien iznācis**. Daudzi cilvēki par šo visu smiņķā, bet manī šis naivais žurnālistu apjukums izsauc vien dziļu žēlumu.

Mūsu “zvērūdārzā izraudzītais” prezidents Maskavā apgalvoja, ka Latvija esot tiesiska valsts. Te varot brīvi, miermīlīgi pulcēties un esot garantēta arī “liela preses brīvība”. Šo garantēto “brīvību” mēs katru gadu uz savas ādas izjūtam 16.martā pie Brīvības pieminekļa: latvieši baidās ņemt līdzi bērņus, jo lielkrievu šovinisti var tos netraucēti apsaukt un pat fiziski aizskart, apmētat ar dažādiem priekšmetiem. “Brīvība” arī jaušama, kad mūsu pašu policija modri skatās, lai latviskajos pasākumos latviešiem neļautu izteikties.

Okupantiem gan pie sa-

va pieminekļa 9.maijā, Latvijas otrās okupācijas dienā, ir atļauts brīvi pulcēties, netraucēti svinēt, izmantojot savus okupantu karogus, simbolus, ģimenes un pret Latvijas valsti un latviešu tautu vērstus lozungus. Arī krievvalodīgā prese var nesodīti apvainot un apsaukt latviešus un Latvijas valsti. Lai gan Krimināllikumā ir pants par naida kurināšanu starp tautām (var sodīt pat ar cietumsodu!), acīmredzot aizmirsts pierakstīt, ka tas domāts tikai latviešu vajāšanai... “DDD” aviāzi par valsts safabricēto apsūdzību pa tiesām vazāja vairākus gadus...

Zatlera kunga brauciens uz Maskavu man atgādināja Kirhenšteina 1940.gada 5.augusta vizīti, kuras rezultātā mēs zaudējām Latvijas brīvvalsti, un latviešu tauta tika pakļauta iznīcinošam genocīdam. **Augustu Kirhenšteinu** un viņa pakalpiņu **Vili Lāci** es nosauktu par nodevējiem Nr.1, bet mūsdienu Maskavas braucējus par Nr.2.

Interesanti, kas tie par daudzajiem parakstītajiem līgumiem? Biju pārsteigta, ka tos nav redzē-

juši pat deputāti. Tas laikam ir liegts arī žurnālistiem, jo bez vārdu putras lielajos saziņas līdzekļos nekas konkrēts un skaidrs netiek pateikts. Varu secināt tikai vienu – šie līgumi ir vērsti pret mūsu tautas un Latvijas valsts interesēm. Paši biznesmeņi atzīst, ka parakstītie dokumenti darbojas Krievijas labā.

Bez tam, šī vizīte pazemoja Latviju kā valsti. Maskava dažādos veidos centās to padarīt diplomātiski mazsvarīgu. Kaut arī tas netika pausts atklāti, bet faktiski Krievijā netika ielaists Latvijas ārlietu ministrs **Ģirts Valdis Kristovskis**. Šis ir viens no retajiem gadījumiem, kad

“Augustu Kirhenšteinu un viņa pakalpiņu Vili Lāci es nosauktu par nodevējiem Nr.1, bet mūsdienu Maskavas braucējus par Nr.2.”

kāda valsts aizliedz iebraukt otras valsts ārlietu ministram. Sevi cenošas valstis šādas vizītes, uz šādiem noteikumiem atceltu. Pati sagaidīšana Maskavā, manuprāt, bija paze-

mojoša Latvijas prezidentam, jo pat Āfrikas valstu vadītājus šādās vizītēs nesagaida tik zema ranga valsts pārstāvji. Apskatot nedaudzus televīzijas kadrus, zāle, kurā parakstīja līgumus, nelīdzinājās tām greznajām zālēm, kur šāda ranga vienošanās noslēdz citas valstis. Kroni visam, manās acīs, pielika Zatlera iztapīgā runāšana krieviski.

Par okupantiem Latvijā tiek labi gādāts – tiem tagad dzīve šeit būs vēl labāka nekā pašiem latviešiem. Mūsu pensionāri pusbadā, ar grūtībām savēl galus kopā, bet iebrucēji varēs dzīvot zaļi, jo ticis parakstīts noziedzīgs līgums. Latvijas piektās

diem, vīrieši – no 60, bet armijas virsnieki – no 45 gadiem! Nu tas attieksies

maksā ne santīma mūsu represētajiem par Sibīrijas vergu gadiem. Latvijas

Latvijas prezidents Valdis Zatlers un Krievijas prezidents Dmitrijs Medvedevs Maskavā, 2010.gada decembrī

arī uz šejienes okupantiem. Katram okupantu pensionāram sanāks vidēji 50 latu liels pensijas pieaugums.

Sajā smagajā krīzes laikā Latvijai jātagādā liekus 10 miljonus latu. Šādu slogu savai valstij var uzlikt tikai valsts ienaidnieks! Neviena bijusī Austrumeiropas valsts (arī no okupētajām) neko tādu nav atļāvusies. Pats briesmīgākais, ka Krievija ne-

valsts atņēmusi represētajiem gandrīz visus atvieglumus, bet krievu okupantu virsniekiem atstājusi visas priekšrocības - bezmaksas slimnīcas, sanatorijas, zobārstus, transportu utt.

Vai ticis noslēgts arī kāds slepens līgums saistībā ar valsts valodu? Mēs redzam, ka ar lielu joni tiek ieviesta krievu valoda Latvijā...

Turpinājums 6. lpp.

NACIONĀLĀ DEGRADĀCIJA UN DEGENERĀCIJA

Andrejs Lucāns

Agronoms
Burtniekos

Lai nebūtu pārpratumu ar interpretāciju, atšķirsim svešvārdu vārdnīcu: **“degradācija** – 1. pakāpeniska pasliktināšanās, pagrimums, panīkums. 2. biol. Pakāpeniska dzīvnieku (arī cilvēku sugas – A.L.) uzbūves vienkāršošanās un funkciju pavājināšanās (ontogēnēze); **degenerācija** – 1. ... saimnieciski derīgo īpašību pasliktināšanās no paauzdes uz paauzdi; **normālo bioloģisko īpašību zudums** (ģenētiskas izmaiņas – A.L.). 2. pakāpeniska pagrimšana, demoralizēšanās – mazinās disciplīna, pasliktinās morālais stāvoklis, zūd pozitīvās tikumiskās īpašības” (Svešvārdu vārdnīca. Rīga: Jumava, 1999).

Cienījamais lasītāj, jūs jautāsi: **vai šodien tas ir aktuāli un kuram tas interesē?** Piekritu, spriežot pēc vēlēšanu rezultātiem, lielākajai daļai tas neinteresē.

Un tomēr, atļausos akcentēt jūsu uzmanību uz dažām sakritībām, kas liek man pievērsties šiem degradācijas un degenerācijas simptomiem – protams, manā redzējumā. Bez cenūras. Bez oligarhu ietekmes. Tā, piemēram, mums “draudzīgās” kaimiņvalsts ārlietu ministrs **Sergejs Lavrovs** atkārtoti klāsta, ka temats par krievu tautiešiem ārēmēs nevar zaudēt aktualitāti, un par to noteikti tikšot runāts arī ar Latvijas amatpersonām.

“Nav pieņemams, ka simtiem tūkstoši cilvēku tiek dēvēti par nepilsoņiem. Eiropas Savienībai tas ir kauns, ka tajā pastāv personu kategorija, kuru tiesības ir ierobežotas, kuri nevar pat piedalīties pašvaldību vēlēšanās, kā tas ir Latvijas gadījumā. Tas nozīmē, ka viņus vada ne viņu vēlētie cilvēki.” (Latvijas Avīze, 15.01.2011.)

Kur te ir problēma?

Tās cēloņus jau 2004.gadā atklāja deputāts **Imants Kalniņš**:

“Šodien lietas pasaulē neviens nesauc istajos vārdos. **Kamēr nesauc lietas istajos vārdos, tikmēr nevar notikt neviena saruna ne par vienu tēmu.**” (DDD, 16.30.09.2004.)

Kā redzat, bijušais deputāts it kā saprata, bet tā arī līdz Saeimā sēdēšanas beigām **istos vārdus neatklāja, nenosauca** un nerosijās tos interpretēt,

kaut arī **tieši viņa pienākums un atbildība bija to darīt**: atklāt tos pašiem sev, Krievijai, ES un ANO.

Manā izpratnē šis savstarpējo nesapratni izraisošais vārds tiek saukts – **okupācija**, konkrēti, **brutāla un vardarbīga Latvijas okupācija ar PSRS-Krievijas bruņotu militāru spēku 1940.gada 17.jūnijā un ar to saistītajiem, sekojošajiem pārējiem nenosauktajiem istajiem vārdiem – latviešu slepkavības, deportācijas, laupīšanas, izvarošanas, kolonizācija un rusifikācija – , t.i., noziegumiem pret cilvēci, kuriem nav noilguma.** Noziedzīgās darbības rezultātā latviešu īpatsvars no 81 procenta pirms 1940.gada 17.jūnija ir samazinājies līdz 59 procentiem jeb par 22 procentiem. Sen pierādīts, ka tauta spējīga normāli attīstīties tikai tad, ja tā savā etniskajā teritorijā ir vismaz 75 procenti no iedzīvotāju kopskaita. Tas ir fakts, ko jāizskaidro Krievijai un Rietumu tautu tiesību un cilvēktiesību skrupulozajiem apoloģētiem. Skaidrošana ir mūsu deputātu pienākums.

Okupācijas sakarā pastāv starptautiskas nostādnes:

1. ES dalībvalstu parakstītā ANO 1949.gada 12.augusta Ženēvas konvencija, kuras 9.pants noteic, ka okupētājvalsts nedrīkst izvest no okupētās zemes iedzīvotājus, pārvietot tos un okupētajā teritorijā ievest savas valsts pilsoņus.

2. ES dalībvalstu balscentētā ANO 1967.gada rezolūcija, kas nosoda ārzemnieku iepludināšanu un varmācīgu iedzīvotāju etniskās struktūras maiņu, pārvietojot pamatnācijas iedzīvotājus.

3. Eiropas Parlamenta 1987.gada rezolūcija, kurā teikts, ka “Asambleja nožēlo faktu, ka piespiedu imigrācijas rezultātā Baltijas tautas tiek pakļautas asimilācijai, kas tuvina tās nacionālās identitātes pazaudēšanai.”

Vai uz šāda starptautisko skaidrojumu un lēmumu fona Krievijas amatpersonām nebūtu **labāk paklusēt**, bet mūsu Saeimā un mūsējām amatpersonām **neklusēt?**

Bet kā rīkojas mūsējie?

6.Saeima 1996.gada 22.augustā pieņēma Deklarāciju par Latvijas okupāciju, kas aicināja pasaules valstis un starptautiskās organizācijas atzīt Latvijas okupācijas faktu, palīdzēt likvidēt okupācijas sekas, atbalstīt centienus citu etnosu personām atgriezties savās etniskajās dzimtenēs. Būtu tikai loģiski, ka deklarācijai seko **deokupācijas un dekolonizācijas likumu pieņemšana un to realizācija.** Taču tas nenotika. Tā vietā izvēlējās bezprecedenta integrāciju ar krievvalodīgo bezprecedenta prasībām un tiesībām uz latviešu tautas tiesību ierobežošanas rēķina.

Turpinājums 8. lpp.

SVARĪGI, KĀDAS VĒRTĪBAS IZVĒLAMIES

Turpinājums no 1. lpp.

KAPITĀLISMS ATKLĀJ CILVĒKU PATIESĀS SEJAS

DDD: Kooperatīva “Latraps” vadītājs **Edgars Ruža** sarunā atzina, ka darba tikums ir degradējies - cilvēks vispirms prasa, kas viņam par to būs, nevis izvērtē paša spējas strādāt kvalitatīvi. Vai jūs savā nozarē arī jūtat to, ka spēja un, galvenais, vēlēšanās strādāt kvalitatīvi ir kritusies?

Juris Bīķis: Cilvēki ir ļoti dažādi. Ja agrākos laikos visus piespieda uzvesties vienādi, tad pēc Latvijas neatkarības atgūšanas radās iespējas katram darboties tā, kā viņam gribas. Tāpēc, manuprāt, cilvēki ir tik ļoti dažādi.

Uzņēmuma vai kādas komandas veiksmē vai neveiksmē savu mērķu sasniegšanā ir atkarīga no tā, cik vienādi domājošu cilvēku veido šo kopīgo darbību. Tātad, ja nav ārējo limitu, tad komanda pati nosprauž sev “griestus”. Piemēram, uzņēmuma, SIA dalībnieki var nolemt, ka visu naudu, ko SIA nopelna, tie izņems un būvēs vasarnīcas. Taču šie īpašnieki var nolemt arī visu naudu atstāt uzņēmumā un būvēt sev nevis vasarnīcas, bet jaunu cehu, lai ražotu vēl vairāk. Tāpat dalībnieki var pieņemt lēmumu cēnīt partnerus un nekrāpties, taču viņu lēmums var būt arī pavisam pretējs – katru gadu mainīt firmas nosaukumu un palikt visiem parādā. Lūk, svarīgi,

“Katrā reģionā biznesa attiecības veidojas atšķirīgi, tādēļ svarīgi saprast, zināt uzvedības normas un tradīcijas. Jādara tā, kā partneris ir pieradis, kā viņš to saprot.”

lai visi vienādi domātu!

Ari tagad uzņēmumi sāngrupējas pēc savas attieksmes pret partneriem un pret savu attīstību. Tā daļēji ir mana atbilde uz jautājumu – vai cilvēki paliek labāki vai sliktāki? Cilvēki gluži vienkārši tagad ieguvuši iespēju brīvāk uzvesties, būt par tādiem, kādi tie ir patiesībā, izmēģināt visas iespējas no viena gala līdz otram. Manuprāt, svarīgi, vai viņi grupējas kaut kādos blokos un kopīgi darbojas.

DDD: Jā, un vai spējīgi pēc tam izdarīt attiecīgus secinājumus no savas rīcības – saprast, kas bija pareizi, kas nepareizi...

J.B.: Un atkal –pareizi vai nepareizi – tas ir attiecībā pret sabiedrību; tas jau nav pret individu.

DDD: Protams. Jums nešķiet, ka tagad pārspīlēti daudz tiek uzsvertas individuālas tiesības un individuālā labklājība, nedomājot, kā tas

ietekmē pārējos?

J.B.: Katrs vēlas vispirms iegūt savas tiesības, pēc tam tikai pienākumus. Pat skolā, piemēram, bērniem, cik zinu, māca par skolnieka tiesībām, bet par skolnieka pienākumiem – šāda priekšmeta nav. Jo acimredzot vecāki negrib, lai bērniem māca par pienākumiem...

DDD: Jā, vai arī to nevēlās kāds cits.

SALIEDĒTA KOMANDA – VEIKSMES ATSLĒGA

DDD: Vai no jūsu iepriekš teiktā var secināt, ka jūsu uzņēmuma veiksmes atslēga ir laba komanda ar vienotiem mērķiem: godīgums un taisnīgums?

Juris Bīķis: Es gribētu jums piekrist. Uzskatu, ka mēs esam puslīdz vienādi domājoša komanda, kas jau pašā sākumā izvēlējusies ilgtermiņa, nevis īstermiņa mērķus.

Definējot ilgtermiņa mērķus, jābūt spējīgiem sadarboties ar saistītajiem cilvēkiem vai uzņēmumiem – gan ar tiem, kas piegādā produkciju, gan ar tiem, kam tā tiek pārdota. Nedrīkst censties to labumu viņiem atņemt! Ja šīs definīcijas ievēro, tad ilgtermiņā var strādāt. Tā kā “Latvijas Finieris” šīs definīcijas – šie ilgtermiņa attīstības rāmji tika nolikti jau pašā sākumā, veidojās stabils attiecības ar pārējiem. Sabiedrībā esam

Juris Bīķis Meža dienās kopā ar mazbērniem

Vispirms mums bija sevi jāparāda – jāspēj parādīt savs atšķirīgums un vārds jeb preču zīme. Tas bija diezgan garš periods, jo jāiegūst izpratne par pircēju prasībām, jāpiegādā viss lētāk un kvalitatīvi. Uz jautājumu – vai esam līdzvērtīgi un vai mēs izvīrām savus noteikumus – nevar viennozīmīgi atbildēt, jo situācija dažādās valstīs ir atšķirīga. Katrai tautai, reģionam ir savas tradīcijas, kuras jāievēro.

Valstis, ar kurām sadarbojamies, nosacīti var sadalīt divās grupās. Vienās valstīs, ja nesaproti partnera problēmas un, kad viņam ir grūti, nepanācies viņam pretim, neatsakies no savām līgumā noteiktajām juridiskajām tiesībām, tad sadarbība nav ilgstoša. Mums jābūt gataviem neturēties strikti pie līguma noteikumiem, jāsamazina savs labums, ja partnerim ir slikti. Citās valstīs savukārt šāds princips nedarbojas. Tur ļoti stingri pieturas pie kontrakta – nedrīkst mainīt sākotnēji noteiktos sadarbības noteikumus.

Katrā reģionā biznesa attiecības veidojas atšķirīgi, tādēļ svarīgi saprast, zināt uzvedības normas un tradīcijas. Jādara tā, kā partneris ir pieradis, kā viņš to saprot.

**KĀDS IR
LATVIJAS
MĒRĶIS?**

DDD: Protams, lai sadarbotos, jāiepazīst partneris, jārespektē viņa vēlmes, taču ne jau uz sava biznesa rēķina. Vai jums kā Latvijas pilsonim, latvietim nešķiet, ka mūsu valdība rīkojas tieši pretēji – piekāpjas ārvalstu diktātam, pilnībā ignorējot Latvijas un

latviešu tautas intereses? Tieši tāda politika vērojama gan Eiropas Savienības iespēju izmantošanā, gan attiecībās ar Krieviju – atdevām Abreni, pretim saņemot “sprāguša ēzeļa ausis”...

Juris Bīķis: Nepiekrītu jūsu nostādnei, jo, manuprāt, pamatmērķi ir sasniegti – ja runājam par iestāšanos Eiropas Savienībā un NATO. Mēs vērtējam pagātnes notikumus ar šodienas acīm, kas bieži vien rada ļoti lielas kļūdas, jo, lai pieņemtu lēmumu, ir svarīgi tā brīža apstākļi un notikumi. Diemžēl mēs ļoti daudz ko nezinām, tādēļ nevaram patiesi spriest, kādēļ, lai sasniegtu savu mērķi, mums jāpieņem lielas pasaules noteikumi.

DDD: Bet vai jums kā Latvijas iedzīvotājam, kuru visticamāk skar valdības lēmumi, ir skaidri mērķi, kuru vārdā bieži vien tiek upurētas mūsu tautas un valsts intereses? Jūs pats iepriekš teicāt, ka, lai uzņēmums attīstītos, jāizvirza ilgtermiņa mērķi, kuru sasniegšanai nereti jāziedo savas nacionālās intereses. Vai jums kā latvietim ir skaidri mūsu valsts un valdības mērķi? Vai jums ir saprotama valdības rīcības motivācija?

J.B.: Šodienas acīm skatoties, daudzi lēmumi droši vien varēja būt citādi. Man, tāpat kā jebkurai, gribētos, lai dzīve Latvijā būtu labāka. Kopumā, manuprāt, Latvijā notikušas pozitīvas pārmaiņas. Jāapzinās, ka visu tik strauji izmainīt nav iespējams. Kokam vajadzīgi daudzi gadi, lai izaugtu; cilvēkam, lai piedzimtu, – deviņi mēneši. Tas ir process, ko nevar paātrināt – atliek tikai pacietīgi gaidīt.

Turpinājums sekos

Intervēja Liene Apine

BŪSIM VESELI!

Saruna ar Latvijas Sāpju izpētes biedrības priekšsēdētāju, neiroloģi **prof. Ināru Loginu**

Turpnājums no iepriekšējā numura

IZZINI UN UZVEIC SĀPES

DDD: Vai ar izpratni – kā un kur rodas sāpes – pietiek, lai cilvēks tās vairs nejustu? Vai sāpju medicīnā izmanto tikai psiholoģiskās metodes un medikamentus?

Ināra Logina: Nē, ir dažādi veidi, kā iedarboties uz sāpju cēloņiem un jušanas centriem. Iespējams arī lokāli iedarboties uz sāpēm ar masāžu, ziedes uz-

fizioterapeits un psihoterapeits. Psihoterapeita palīdzība ir ļoti būtiska, lai palīdzētu pacientam izprast savu slimību un nostiprināt "aizsargpotenciālu". Apmēram vienam procentam no hronisku sāpju pacientiem nepieciešama arī ķirurģiska iejaukšanās vai blokādes.

VESELĪBU NEVAR NOPIRKT

DDD: Jauki jau izklaušās – vesela komanda strādā, lai palīdzētu pacientam –, taču daudziem tas droši vien ir nerealizējams sapnis, jo viss maksā naudu. Laukos, kur cilvēki smagi strādā un gandrīz

ra cilvēka individuālo veselību. Pirmkārt, pašam jā rūpējas par sevi – piemēram, slidenā laikā jāpieturas, lai nepakristu, bet lielā aukstumā attiecīgi jāsaģērbjas. Protams, pie saļautām rokām un kājām vainīga arī nenotīrītā iela – to noliedz.

MEDICĪNAS KVALITĀTE LATVIJĀ NETIEK NOVĒRTĒTA

Ināra Logina: Runājot par medicīnas nozari kopumā, domāju, ka daudzei cilvēki pat neapver, cik normāla tā ir Latvijā. Manuprāt, mēs pārāk noniecinām ģimenes ārstus. Pro-

jāvēršas pie ģimenes ārsta. **DDD:** Ko darīt, ja rindas pie ģimenes ārsta, pie speciālista ir ļoti garas?

I.L.: Akūtos gadījumos palīdzība tiek sniegta nekavējoties. Rindas pie speciālistiem Latvijā nav garākas kā citur pasaulē. No pieredzes zinu gadījumu, kad mans kolēģis no Zviedrijas izmantoja iespēju apmeklēt ārstu šeit, Latvijā, jo Zviedrijā pie neiroloģa rindā jāgaida astoņi mēneši. Viņam tas nešķiet nekas neparasts.

Ja Londonā slimnīcas uzņemšanā jāgaida astoņas desmit stundas, neviens neuztraucas, ka tas ir kaut kas ārkārtējs. Parīzē bija skandāls, ka ātrā palīdzība četru stundu laikā neieradās pēc sasirguša pacienta. Tāda ir medicīnas aprūpe tā saucamajās attīstītajās Eiropas valstīs. Cita lieta, ka mūsu slimnīcu uzņemšanas nodaļās nav tik omulīgi un ērti, mūsu pacienti nevar sēdēt pie televizora un dzert tēju ar cepumiem. No otras puses, mūsu slimnīcu uzņemšanas nodaļās izdara tik daudz izmeklējumu, kam būtu jāatvēr mēneši.

NEZINĀŠANA – DAUDZU NELAIMJU CĒLONIS

Ināra Logina: Ir vēl kāda lieta, par ko noteikti jārunā, tas ir – bieži vien rindas pie speciālista vai uz izmeklēšanu rodas tādēļ, ka pacients nezina, ka tāds izmeklējums viņam nemaz nav vajadzīgs. Piemēram, jaunam vīrietim sāp mugura. Vairākkārt tiek veikta magnētiskā rezonanse, iztērēts laiks un lieli līdzekļi, bet uzlabojuma nav, informācija, kas palīdzētu likvidēt sāpes, netiek iegūta, jo cēlonis ir pavisam cits – jaunā vīrieša uzvedība, nepareiza stāja.

DDD: Vai piekūrtat, ka ir gadījumi, kad ārstēšana izrādās neveiksmīga tikai tādēļ, ka nav izveidojies labs kontakts starp pacientu un ārstu?

I.L.: Tādi gadījumi, protams, ir, tādēļ pacientam nevajadzētu kautrēties mainīt ārstus, taču nav arī jāpārspilē – nevajag skriet uzreiz pie cita ārsta, ja pēc pirmās vizītes pie speciālista nav uzlabojumu.

Cilvēkam, pirmkārt, ir jāizprot sava slimība, tādēļ sāpju medicīnā tieši šim ārstēšanas aspektam pievēršam vislielāko uzmanību. Manuprāt, ne tikai sāpju medicīnas nozarē, bet medicīnā kopumā cilvēku izglītošana ir viena no svarīgākajām lietām. Skolā gan māca anatomiju, taču saubos, vai tieši tāda veida informācija padarīs mūsu sabiedrību ziņošāku. Starp citu, astotās klases anatomijas pārbaudījumā, palīdzot dēlam, dabūju tikai astotnieku... (smejas)

Turpinājums 8. lpp.

KOLONIZĀCIJAS INDUSTRIJA

M. M. Putniņš

Būvzinženieris, celtniecības eksperts Jūrmalā

Eiropas Savienības komisāri un inspektori spriež par etniskajām lietām, nezinot Latvijas vēsturi

Līdz 1940.gadam Latvijā, t.sk. Rīgā, dzīvoja dažādu tautību pārstāvji. Šie cilvēki vai viņu senči bija izvēlējušies Latviju par savu dzīvesvietu, jo šeit viņiem bija patīcīgs. Arī darba piedāvājuma nosacījumi, kultūrvidē un citi faktori ir bijuši pietiekoši pievilcīgi, lai svešautieši Latviju pieņemtu par savu mājvietu. Dažādu motīvu vadīti, pagājušā gadsimta sākumā un senāk te uz pastāvīgu dzīvi bija apmetušies ebreji, poļi, krievi, baltkrievi, lietuvieši un citu tautību pārstāvji (tomēr latviešu Latvijā bija virs 80 procentiem).

Sākot ar 1940.gadu, sākās Krievijas genocīds pret latviešu tautu. Pareizāk sakot, tas bija jau sācies trīsdesmitajos gados, kad Maskavā un tās tuvākajā apkārtnē tika noslepkavoti vairāk nekā divdesmit trīs tūkstoši mūsu tautiešu par to vien, ka viņi ir latvieši. Četrdesmitie gadi Latvijā sākās ar okupācijas karaspēka atklātajām zvēribām – nogalināti vairāk nekā divi simti atbrūnotu Latvijas armijas

virsnieku un ierindas robežsargu. Sekoja 1941.gada 14.jūnijs, 1949.gada 25.marts, kad Krievijas lielvaras pārstāvji, protams, piepalīdzot vietējiem censoņiem, kā lopus preču vagonos uz Sibīriju un Tālajiem Austrumiem deportēja vairākus desmitus tūkstošus Latvijas pilsoņu, cilvēkus pazemojot vairāk nekā dzīvniekus. Tālajos Austrumos, Tīgas kapos, dus šo rindu autora tēva māsa Marta Krievs. Viņas ģimene ir pārkrievojota, bet tas jau ir garāks stāsts.

Sajā laikā, radot maksīgu darbaspēka deficītu, Maskavas lielvara sāka iepludināt cilvēku tūkstošus no visas bijušās PSRS. Ik gadu dzīvokļu celtniecībai Latvijā tika novirzīti vairāki simti miljonu rubļu. Piebūvēti, ka vienas trīskorpusu dzīvojamās mājas būvuzdevums bija ap 250 tūkstoši rubļu.

Šēma bija visai vienkārša. Maskava "novadīja" plānu rūpniecībai. Tās bija plānotas ar lielu energoietilpību, nesamērīgi milzīgu metālietilpību un vīriešu roku darbaspēku (VAGONU RŪPNIECĪBA, DĪZELMOTORU, METĀLIZSTRĀDĀJUMU RAŽOŠANA, 17 kara rūpniecības uzņēmumi u.c.).

Turpinājums 7. lpp.

Prof. Ināra Logina: "Domāju, ka ne tikai medicīnā, bet sabiedrībā kopumā daudzas problēmas rodas no tā, ka izjaukts līdzsvars starp tiesībām un pienākumiem."

klāšanu, piemēram, kad sāp galva vai ir migrēna. Izmantojama fizikālā, fizioterapija un ergoterapija, kas pacientam palīdz iemācīties pareizi sēdēt, kustēties. Tas ir ļoti svarīgi, bet, lai to apgūtu, cilvēkam jābūt ļoti pacietīgam un uzņēmīgam.

DDD: Tātad, cilvēkam, kurš atnāk pie sāpju ārsta, jābūt gatavam, ka jūs nevis izrakstīsiet tableti, kas noņem sāpes, bet iesaistīsiet pacientu kompleksās ārstēšanas programmā pie dažādiem speciālistiem?

I.L.: Tā ir gandrīz visos gadījumos. Sāpju medicīnā jārunā par multidisciplināru komandu, kurā galvenā persona ir pats pacients, jo viņam pašam jāsaprot, kas visvairāk traucē un kā jāuzvedas, lai sev palīdzētu. Sāpju ārsts izraksta dažādas zāles – no dažādām zālņu grupām, kombinējot tās tā, lai būtu rezultāts.

Runājot par zālēm, bieži vien noskaidrojas, ka sāpes izraisa tieši nepareizi lietotas zāles. Piemēram, domājot, ka "citramons" novērsīs galvassāpes, slimnieks var panākt pretējo efektu. Sāpju ārsts pacientam izskaidro katra medikamenta lietošanas nepieciešamību un ietekmi.

Sāpju aprūpē ļoti svarīga ir komanda: pacients, ārstējošais ģimenes ārsts, attiecīgās hroniskās slimības ārsti un sāpju ārsti, arī rehabilitologs,

visi cieš pastāvīgas sāpes, diez vai varēs atļauties fizioterapeita un psihoterapeita pakalpojumus.

Ināra Logina: Pieejamas arī daudzas cita veida palīdzības formas. Iepriekš mēs runājām par sāpes ietekmējošajiem faktoriem. Pēc būtības un patiesi ticīgs cilvēks (es šeit nerunāju par kaut kādiem sektantiem, pārspīlējumiem un novirzēm) ir daudz atbildīgāks un zina, kur meklēt palīdzību. Viņš tic arī ārstam, viņš ar atbildību attiecas pret savu veselību, jo zina, ka nedrīkst sev kaitēt. Patiesi ticīgs cilvēks neielaidīs slimību un jau laikus meklēs palīdzību, kas ļaus daudz sekmīgāk un ar mazākiem līdzekļiem atbrīvoties no slimības. Ar šo vēlējos uzsvērt faktu, ka cilvēka labajūta atkarīga ne tikai no medicīnas. **Ne vienmēr nauda ir noteicošais veselības atgūšanas procesā, jo cilvēka paša atbildīgā attieksme pret sevi dara brīnumus.**

DDD: Jūs sakāt, ka slimības sekmīgas izārstēšanas priekšnoteikums ir laikus meklēt palīdzību. Klausoties par reformām medicīnas nozarē, sastopoties ar reālo situāciju, diez vai vienmēr vainīgs tikai pacients.

I.L.: Mēs jau varam lamāt valsti, medicīnas nozari, bet negribu piekrist, ka tikai valsts un valsts iekārta ir atbildīga par kat-

tams, ir dažādi ģimenes ārsti, arī man ir bijušas pretenzijas pret kādiem konkrētiem speciālistiem, jo zināšanu līmenis, pieredze ir dažāda. Taču absolūtā vairumā gadījumu mūsu ģimenes ārsti ir pietiekami izglītoti, vispusīgi un labi sagatavoti speciālisti, lai spētu kvalitatīvi palīdzēt pacientam.

Cilvēki dažreiz aizmirst, ka sākotnēji uzstādītā diagnoze var būt kļūdaina ne jau tādēļ, ka ārsts ir bijis muļķis, bet arī tādēļ, ka notikusi slimības tālāka attīstība, kas izraisījusi jaunas komplikācijas. Tādēļ svarīgi, lai notiktu pastāvīga un regulāra slimnieka uzraudzība. Arī pašam pacientam vajadzētu regulāri sekot līdzi savas slimības attīstībai.

Akūtu sāpju gadījumā, lai kā mēs lamātu savu medicīnas sistēmu, neatliekamā medicīniskā palīdzība tiek sniegta vienmēr – pat gadījumos, kā to redzējām nesen televīzijā, kad ārstam jābrien kilometri pa ļoti dziļu sniegu. Cilvēkiem nevajag baidīties saukt ātro palīdzību! Atrunas, ka nav naudas, ir nepamatotas, jo nezinu tādu gadījumu, kad kādam nesniegtu medicīnisko palīdzību tikai tādēļ, ka viņam nav bijis naudas – arī uz ielas pakritušam bezpajumtniekam palīdz.

Ja runājam par hroniskām sāpēm, tad vispirms

GRĀMATA VESELĪBAI

Natālija Vitorska

"IZPROTI SLIMĪBU UN ATGŪSTI VESELĪBU"

Natālijas Vitorskas latviešu valodā iznākusi grāmata "Izproti slimību un atgūsti veselību" isā laikā ir ieguvusi atzinību nevien pacientu, bet arī ārstu aprindās. Tas nav nejauši, jo, no vienas puses, slimība – tās ir noteiktu apstākļu sakrītības sekas, pārtrūkusī saikne ar apkārtējo pasauli, bet, no otras puses, cēlonis turpmākajām pārmaiņām cilvēka dzīvē. Tikai tas, kurš iemācīsies saprast ķermeņa valodu, spēs palīdzēt sev un citiem veselības meklējumos.

Ko man grib pateikt mana slimība? Šāds jautājums rodas cilvēkam, kurš jau ir guvis nopietnus panākumus sevis izzināšanā. Šī grāmata ir par simboliem, ko ietver sevī dažādas saslimšanas. Īpašās rubrikās lasītājam tiek piedāvāts atbildēt uz jautājumiem, kuri, cerams, palīdzēs tikt skaidrībā ar sevi, savu iekšējo pasauli un attieksmi pret ārējo, saprast, kas izraisa tādas vai citādas slimības, un laikus tās novērst.

ABONĒJIET "DDD"

visās Latvijas pasta nodaļās un internetā: www.abone.lv

Indekss: 1164

Kāpēc "tabu" Maskavā parakstītajiem līgumiem?

Turpinājums no 3. lpp.

Es saprotu Maskavas dusmas, jo tā bija iedevusi šai piektajai kolonnai lielas naudas summas, lai 2010.gada 2.oktobrī ar "demokrātiskām" metodēm gāztu valsts varu Latvijā. Vēl neizdevās!

No Rīgas domes un tai pakļautajām iestādēm tiek izsviesti latvieši. Latviešu jauniešiem, kuri beiguši latviešu vidusskolas un augstskolas, jābrauc prom no savas zemes, jo Latvijā viņiem pieprasa krievu valodas zināša-

**"Mūsu pensionāri pusbadā, ar grūtībām
savēl galus kopā, bet iebrucēji varēs dzīvot
zaļi, jo ticis parakstīts noziedzīgs līgums."**

nas, citādi darbu nedabūt. Taču aptuveni 65 procenti no latviešu jauniešiem krievu valodu neprot. Viņu vieta nepaliek tukša – to ieņem iebrucēji no NVS valstīm. Šis ir Maskavas velnišķīgi izstrādātais plāns, lai bez liekām pūlēm atbrīvotu Latvijas zemi no latviešiem. Un mūsu kangari-nodevēji visiem spēkiem Krievijai palīdz.

Nedomāju, ka Dombrovska valdība būs spējīga padzīt no ministrijām un citurienes nevajadzīgo, uzpūsto administrāciju. Drīzāk jau latviešiem laukos un mazpilsētās atņems iespēju ārstēties, un mēs vēl ātrāk būsim nolemti nāvei. Tāpat iebiedētie, cenzētie un nopirktie masu saziņas līdzekļi bailīgi klusē. Mūsu miernīlīgie protesti jau netiek ņemti vērā – atliek vien secināt, ka tikai ar fizisku spēku var padzīt šos salašņus, zagļus un valsts bendes.

Es lūdzu dievu, lai latviešu tautas atlikums atmestas ātrāk – kamēr vēl nav par vēlu.

Mana cienītā "DDD"! No sirds novēlu Jums izturību, veselību un nepagurt cīnīties ar pilnu krūti arī 2011.gadā! No sirds es ceru, ka Dievs neļaus ļauniem cilvēkiem darīt savus ļaunos darbus pret mūsu tautu jaunajā 2011. gadā!

Dievs, sargi Latviju!

JĀAPTUR LATVIEŠU TAUTAS IZNĪCINĀŠANA!

IESNIEGUMS

visām Saeimas frakcijām

Leņins savās Aprīļa tēzēs rakstīja: "Carisms apkaujot lielo krievu tautu, padarot to par mazo tautu slepkavu." Šeit jāturpina, ka vēlāk staļinisms Padomju Savienību pārvērta par tautu kautuvi, kurā tika iznīcināts simts tautu. Ja šī ļaunuma impērija būtu eksistējusi vēl 25 gadus, tad arī latviešu vairs nebūtu.

PSRS izjuka, Latvijas neatkarība tika atjaunota, bet okupācijas laikā iesūtītie kolonisti palika, un viņi turpina savu iznīcināšanas "darbu", pieprasot krievu valodai valsts valodas statusu. Bet ar krievu valodas palīdzību tautu tika iznīcinātas tautas!

Kas, pēc manām domām, ir jāveic Saeimai?

1. Saeimai jāatsaucas uz Krievijas Federācijas valdības aicinājumu – jāpieņem likums, lai padomju kolonisti atgrieztos savā Tēvzemē.

2. Jāpadzen no Saeimas tie deputāti, kuri neprot valsts valodu, jo viņi neieredz ne latviešus, ne latviešu valsti, nepilda savu pilsoņa pienākumus. Deputātu kandidātiem ir jāpārbauda viņu veselības stāvoklis, jo šie valsts valoda nezinātāji, šķiet, ir garīgi slimi.

3. Saeimai ir jāmaina Valsts valodas likums, lai krievu uzņēmēji nediskriminētu tos latviešus, kuri nezina krievu valodu, pieņemot darbā strādniekus. Likumam ir jāaizsargā latviešus no diskriminācijas privātā sfērā.

4. Valsts finansētās skolās jāmaca tikai latviešu valodā.

5. Saeimai jāpieņem likums, kurš garantētu latviešiem tiesības nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa (netraucēti un bez apvainojumiem) 16.martā un 1.jūlijā. Fašisms radās Krievijā 1842.gadā līdz ar Krapotkinu. Tas ir nepiedienīgi – citiem "piesiet" to, kas pašiem piemīt!

6. Jāatceļ visas privilēģijas padomju kolonistiem visās dzīves sfērās.

Lūdzu, pieņemiet latviešu tautai labvēlīgus likumus!

Vincslavs Smoljaks
Sigulda

VAI TIEK GATAVOTA VĒL VIENA OKUPĀCIJA?

Miervaldis Ceimurs

Ziemeļkurzemē

Aizvien pretīgāk klausīties krievvalodīgo okupantu un viņu pēcnācēju, Maskavas pseidovēsturnieku ideju "atgremotāju", publikās uzstāšanās. Apbrīnojami bezkaunīgas un Latvijas neatkarībai bīstamas ir Krievijas "tautiešu" sanāksmes Maskavas namā Rīgā, kur viņu vadonis **Viktors Guščins** esot izteicis pat domu, ka Krievijai pret Baltijas valstīm vajadzētu izmantot tādu pašu pieeju, kāda lietota Abhāzijā un Dienvidosetijā... Nav pieļaujama šāda nīrgāšanās par Latvijas neatkarību – turklāt vēl publikajā telpā! Kad beidzot pamodīsies Drošības policija, Satversmes aizsardzības birojs – vai arī šis iestādes ir pilnīgā Krievijas "tautiešu" pakļautībā?

Atceroties Gruzijas notikumus, jāatzīmē, ka pirms iebrukuma Krievija bija izsniegusi ap 10 000 Krievijas pasu šo okupēto apgabalu iedzīvotājiem, lai varētu attaisnot okupāciju ar nepieciešamību aizstāvēt savus pilsoņus pret Gruzijas "nacionālšovinismu"... Latvijā tas nav nemaz nepieciešams, jo šeit tiek veiksmīgi pielietota vēl izdevīgāka metode: gan ar **E.Aldermaņa** palīdzību, gan citu integrācijas speciālistu pūlēm krievvalodīgie kolonisti masveidā ieguvuši Latvijas pilsonību, bet viņi nav lojāli neatkarīgajai Latvijas valstij un nemīl latviešu tautu, nezina un negrib zināt patieso Latvijas vēsturi un daudzos gadījumos neprot pat valsts valodu. Integrācijas farsa kalngals ir 23 Saeimas deputāti, starp kuriem ir isti valsts valodas nepratēji! Ja "Saskaņas centrs" būtu uzvarējis Saeimas vēlēšanās, tad šādu valsts valodas nezinīšu, iespējams, būtu vēl vairāk.

Par to, kādas darbības sev ieprogrammējis **J.Urbanoviča** kabinets, varētu spriest, izlasot Maskavā izdotu grāmatu "Nākotnes melnraksts" ("Черновик будущего"). Galvenais uz-

devums – pilna mēroga Krievijas–Latvijas starpvalstu attiecību "normalizācija".

Mūsu valsts vēstures fakti grāmatā pasniegti padomju laika mērcē. Nemanīju, ka būtu pieminēts abu agresīvo lielvaru Molotova–Ribentropa 1939.gada 23.augusta pakts, kura slepenie protokoli sadalīja interešu sfēras Austrumeiropā – jau 1.septembrī Hitleris iebruka Polijā, bet pēc pāris nedēļām Staļins iesoļoja Polijas Austrumu daļā. Abas draudzīgās armijas satikās pie demarkācijas līnijas. Latvijā bija jāļauj ierīkot militārās bāzes ar militāro kontingentu gan-

ļaus valsts finansētās skolās mācīt pseidovēsturi Krievijas "tautiešu" redakcijā? Kāpēc tiesiska valsts mums ir sapnis, kas negrib un negrib īstenoties?

Pirms diviem mēnešiem pavadījām decembra pirmo svētdienu, kad ar sēru karogiem un skumjām pārdomām pieminējām savu tautiešu traģisko likteni pagājušā gadsimta 37.–39.gados Krievijā. Desmitiem tūkstošu latviešu apcietināja, tiesāja par izdomātiem noziegumiem pret sociālistisko dzimteni PSRS. Latviešus nošāva vai ieslodzīja koncentrācijas nometnēs Sibīrijā, jo viņiem taču bija "nepareiza" tautība – latvietis. Ro-

citādi avārijās cietušiem sarkanarmijas tankiem un kara tehniku. Kāpēc?

No pagātnes jāmacās, bet kāpēc to negrib darīt mūsu valsts vara? Kāpēc, respektējot Krievijas "tautiešu" iegribas un politiskās kaprīzes, mēs pieļaujam viņu bļautiņanos 16.martā blakus Brīvības piemineklim, kad latviešu karavīri-leģionāri godina kritušos biedrus un ciņas pret sarkanajiem okupantiem?

Mūsu tiesnešiem jāattaisno lielās algas un jāaizstāv latviešu intereses Latvijas tiesās un, īpaši, Eiropas Cilvēktiesību tiesā. Vai mums nebija šokējošs sākotnējais spriedums sarkanā partizāna **Kononova** lietā? Un ko lai sakām par izvarotājam piespriesto kompensāciju 8820 latu apmērā par "necilvēcīgiem" ap-

**"Kāpēc tiesiska valsts mums ir sapnis,
kas negrib un negrib īstenoties?"**

driz mūsu armijas apmērā. Par to, protams, šajā grāmatā nekas nav teikts. Tur "skaidrots", ka Baltija 1939./40.gadā esot ieņemta PSRS drošības labad, tāpat arī puse Polijas. Zīmīgi, ka, paredzot Baltijas okupāciju (to taču pieļāva 23.augusta pakts), Hitleris aicināja baltvāciešus atgriezties etniskajā dzimtenē Vācijā.

Krievijas propagandas grāmatā teikts, ka 120 tūkstoši latviešu, kuri devušies bēgļu gaitās prom no Latvijas, esot bijuši "kolaboracionisti". Sevišķi skarbi autori kritizē mūsdienu Latviju, īpaši pilsonības nepiešķiršanu visiem – arī iebrukušajiem kolonistiem.

Vai mūsu valsts varas orgāniem nav jāuzliek *вето* šādas grāmatas prezentācijai Rīgā, "Baltijas foruma" paspārnē, kas gaidāma tuvākajā laikā (autori: **Urbanovičs** un **Jurgens** ieņem vadošus amatus "Baltijas forumā"), un vēl jo vairāk grāmatas izdošanai latviešu valodā? Kas un kā kontrolēs Latvijas vēstures (jaunlaiku) mācīšanu skolās, īpaši krievvalodīgajās? Vai mūsu valsts pie-

berts Eihe, kurš dzīvi beidza lēģerī, kaut savulaik bija vadījis zemnieku kolektivizāciju Sibīrijā, savu traģēdiju izpauda Staļinam rakstītā vēstulē-iesniegumā: "Visšausmīgākais ir sēdēt tās iekārtas cietumā, kuras celšanai esi veltījis visu savu dzīvi."

Ar nožēlu jāatceras, ka **Kārļa Ulmaņa** vadītā valdība publiski noklusēja par šo stindzinošo genocīdu pret latviešiem Krievijā un nebrīdināja latviešus par blakus esošās lielvaras cietsirdību. Tāpat arī Ziemas kara (1939./40.gads) laikā ar Somiju mūsu Sabiedrisko lietu ministrija neesot ļāvusi publicēt fotogrāfijas ar sašautajiem vai

stākļiem Daugavpils cietumā, anekdotiskā kriminālnoziedznieka sāpju naudas prasību par dzērāmā ūdens trūkumu, vedot viņu no cietuma uz tiesas namu? Šis Eiropas Cilvēktiesību tiesas "infantilisms" mudina okupantu kriminālnoziedzniekus aktivizēt savu "cilvēktiesību" aizstāvību un rakstīt sūdzības.

Aicinu būt aktīvākiem savas tautas un valsts interešu aizstāvjiem. Nedrīkstam pieļaut sevis apspļaudīšanu un vēstures pārtaisīšanu Krievijas "tautiešu" un Maskavas "vēsturnieku" redakcijā. Uzskatu, ka **V.Gučins** jābrīdina par gaidāmo izraidīšanu no Latvijas.

VĒSTULE

Neciešu okupantus!

Baiba

Bauskā

Mūsu rajona (Bauskas) avīzē skolu beidzēji (9.–12. klases skolēni) stāsta, ka ļoti negribētu braukt prom no savas zemes, savas Latvijas. Te nu ir taisni jāraud, un rodas jautājums – kāpēc latviešu jaunieši ir spiesti aizbraukt, bet okupanti mūsu zemē dzīvo, cepures kuldam? Šis jautājums jau sen man nedod miera – gribētos rast atbildi. Arī es negribu, lai mans dēls kļūtu par vergu svešās zemēs – vēlos, lai viņš būtu saimnieks Latvijā, savā zemē.

Mans bērns bija vēl mazs, kad manā mājā, kurā dzīvoju jau 25 gadus, ievācās okupanti. Viņiem, redz, bija par maz dzīvojamās platības, tāpēc nekaunīgi nozaga daļu no manējās... Kaut jel "likumīgās" tiesas būtu man palīdzējušas! Bet tas nenotika, jo okupanti pasniedza istu melu putru, kura tad arī tiesā tika pieņemta par īstenību. Tādējādi man, latviete, savā zemē vēl joprojām nākas ciest šo salašņu deļ. Var teikt, manām bēr-

nam no mutes maize tika izrauta – mēs pusgadu pavisam reāli dzīvojām pusbadā, bet okupanti – apauguši ar taukiem, kā pīles nobarojušies...

Mēs, latvieši, esam par to, lai mūsu "atbrīvotāji" dodas uz turieni, no kurienes nākuši, un tad viss būs kārtībā. Lai atbrīvo mūsu zemi no sevis un atdod visu, ko piesavinājušies! Tā kā Dievs devis katrai tautai savu zemes stūrīti un savu valodu, tad katram tur arī jādzīvo un jārunā savā valodā.

Gribu vēl mazliet pastāstīt, kādas, piedodiet, okupantu "cūkas" dzīvo man blakus dzīvoklī. Tie izlien uz mana balkona puses (kuru man faktiski nozaga), smēķē, acis pārgriezuši, un no otrā stāva met lejā degošas cigaretes. Mēs nevaram normāli ne pa durvīm iziet uz sava balkona, ne arī logu atvērt – viss gaiss ir dūmu saindēts. Arī kāpņu telpā iziet nav iespējams, jo smirdoņa gāzas istabā. Visskumjākais, ka šādi parazīti dzīvo zaļi mūsu Dzimtenē, ko nav pelnījuši ne grama. Un kas par automašīnām katram parazītam iegādātas uz latviešu rēķi

“Praktizējošā mistiķe”

Biruta Gereiša

Liepājā

Ar nožēlu konstatēju, ka atrodas vēl cilvēki, kuri joprojām nav izpratuši tagadējās eksprezidentes VVF patieso būtību un turpina viņu bezkritiski apjūsmot, īpaši uzsverot dažu svešvalodu zināšanas, kā arī daudzos ārzemju braucienus it kā Latvijas valsts interesēs. Šādus cilvēkus nepārliecina kļedošās norādes uz VVF kaitīgajiem darbiem un iebildumi, ka valodu zināšanas vēl neliecina par īpašām prāta spējām un augstu morāles līmeni, turklāt šī sieviete kopš septiņu gadu vecuma ir dzīvojuši un skolojusies

tu kandidātiem zināt valsts valodu tādā līmenī, lai viņi spētu pildīt pienākumus Saeimā. Tas, viņas prāt, esot nedemokrātiski, vajagot aprobežoties ar kandidāta valodas zināšanu pašnovērtējumu... Vēl šodien jūtam šīs aplamās prasības sekas.

Jau no viņas darbības sākuma nepatīkami pārsteidza VVF ignorānce un novēršanās no Latvijas brīvības cīņām – leģionāriem, nacionāliem partizāniem, kopumā no visiem represētajiem. Viņa nav nolikusi ne ziedīna Lestēnē vai Litenē, toties neiztrūkstoši ieradusies visos žīdu piemiņas pasākumos.

Nelabojamu kaitējumu Latvijai eksprezidente ir

skatoties uz to, ka tas apdraud valsts drošību un suverenitāti.

Jau prezidentūras laikā viņa izcēlās ar lielu izšķērdību – gan sava dzīvokļa iekārtošanā, gan citu personīgu labumu nodrošināšanā. Ar vieglu roku viņa atbalstīja Abrenes ar 6 pagastiem un Punduru staciju uzdevināšanu Krievijai. Nav svešas arī sikas blēdības – piemēram, par it kā Liepājas pilsētas attīstības programmu uz 13 lpp. saņēmusi Ls 16 189, bet pati programma bijusi vien I kursa studenta izpratnes līmenī... Nav kautrējusies pieprasīt, lai viņai piešķir zemes gabalu celtniecībai, lai gan kāpu joslā Jūrmalā tas ir pretlikumīgi, bet “citi esot saņēmuši”...

nodarījusi, necinādamās par okupācijas seku likvidēšanu visplašākā nozīmē. Braukādama pa pasauli un uzstājoties ANO un NATO pasākumu tribīnēs, viņa nav pat vēlējusies izteikties un rosināt Rietumus palīdzēt šai mūsu valsts sāpīgajā problēmā.

Aizdomas izraisīja viņas agitācija slēpt no sabiedrības t.s. čekas maisu saturu. Stindzinoši ļauna bija viņas vēlme paātrināt “naturalizāciju” un aptvert pēc iespējas lielāku sveštautietu daudzumu, piešķirot tiem pilsonību, ne-

rojusi, ka sastāvējusi Rozenkreicīšu ordenī, bet tagad kādreizējam dotajam zvērestam neesot nozīmes, jo viņa neesot samaksājusi biedru naudu... Tā nu šis zvērests viņai vairs neesot saistošs... VVF esot vilusies zinātnē un reliģijā un visu savu apzinīgā cilvēka mūžu esot “praktizējoša mistiķe”.

Par to, ka “praktizējošās mistiķes” lielākā kaislība ir vara un viņa labprāt vēlētos atgriezties prezidentes statusā, liecina uzkrītošā izrādīšanās visā eksprezidentūras laikā – estrādē, “virtuvē pie Taņņa”, tēru izradē, kā arī spriedelēšanā, ka “SC” vajagot pieņemt koalīcijā, bet tiesības nepilsoņiem piedalīties vēlēšanās notikšot agrāk vai vēlāk... Lasīju, ka sarunā ar “Kurzemes Vārds” redaktoru A. Remesu viņa esot solījusi: “Ja atgriezīšos politikā, tad tā, lai tie, kas mani nomelno, to nožēlotu.”

Domājot par Latvijas nākotni, aicinu: bēgšim no zināmas nelaimes; nezināmā atnāks pati!

LATVIJA IR LATVJU ZEME!

Turpinājums no 2. lpp.

Kad ne **Valdis Dombrovskis**, ne **Valdis Zatlers** uz parastu cionistu nosodījumu nereaģēja, no Izraēlas uz Latviju izbrauca “smagā artilērija” Izraēlas ārlietu ministra **Avgidora Libermana** izskatā, un, kā uz burvju nūjiņas mājienu, dienu pirms gājiena parādījās gaidītais Zatlera, Dombrovskā, Roņa nosodījums... **Lindas Mūrnieces** “ģeniālais” plāns un tai paklausīgā DP momentā atrada mistiskus “apdraudējumus”, kādus parasti piemeklē pirms katra 16.marta... Cionisti, iejaukdamies Latvijas iekšējās lietās, bija panākuši, ka Latvijas valdība aizliedz tiesas atļautu gājieni.

Satversme, protams, paredz, ka valsts policijai ir jānodrošina gājiena drošība – kaut tur stāvētu tūkstotis ar nažiem un mietiem bruņotu pretinieku vai arī būtu citi iespējami apdraudējumi! Mums, latviešiem, Latvijas pilsoņiem, ir tiesības uz pulcēšanās, vārda un uzskatu brīvību, bet 4.maija režīms ir “izvarojis” ne tikai Satversmi, bet visu valsti.

Gan **Zatlers**, gan **Dombrovskis**, gan citi marionēšu režīma funkcionāri klu-

švienu kārtas no Kalašņikova, tāpēc tie labprāt pārceltos uz Latviju, kur vietējie “fireri” tā vien skatās, kā viņiem labāk pakalpot.

Pa latviešu tautas ienaidnieku taku sāk soļot arī **Zatlers**, kurš ne tikai iztop vietējiem ebrejiem, bet gluži kā okupācijas laikā grib ieviest bezvīzu režīmu ar Krieviju un šādējādu nekontrolētu migrantu plūsmu. Lai gan latviešu skaits sarūk un Rīgā ceturtdaļa daļa dzīvokļu stāv tukši, Rīgas dome nākošo migrantu vajadzībām vēloties uzbūvēt vēl 5000 dzīvokļu... un krievi Rīgā iestumj ne tikai savus piemiņkļus, bet arī valodu...

Gribu teikt, ka ne cionistu, ne lielkrievu šovinistu pasākumos nav nekā brīnumaina – ir tikai mērķtiecīgs, neatlaidīgs un bezkaunīgs darbs, kuram piepalīdz šo valstu specdienesti. Latviešu nacionālistiem ir grūti cīnīties pret šo mašineriju, it īpaši apstākļos, kad vairākas “nacionālas” partijas ir Krievijas specdienestu radītas un daudziem latviešiem nacionālistiem kļuvis par ieroci nokļūšanai siltās, labi apmaksātās vietās...

Šodien ebreja **Kruppikova** partijas “Jaunais laiks”

“Cionistu bļautiņās 16.martā pie Laimas pulksteņa līdzinās tam, ja latvieši ieietu sinagogā un sāktu “apriet” tur dievlūdžējus.”

sē, kā ūdeni mutē ieņēmuši, kad cionistu pakalpiņi ik gadus 16.martā pie Laimas pulksteņa aprej un apsvilpj Kurzemes Cietokšņa varoņus, kuri tā arī līdz kara beigām neatdeva svēto latviešu zemi ienaidniekam un bija spiesti pārtraukt pretošanos vienīgi sakarā ar Otrā pasaules kara beigām.

Cionistu bļautiņās 16.martā pie Laimas pulksteņa līdzinās tam, ja latvieši ieietu sinagogā un sāktu “apriet” tur dievlūdžējus. Valdošās klišēs atšķirīgā pieeja pierāda, ka Latvijā valda cionisms un rasisms. Pazaudējušas Maskavas kungus, kuriem klanijās agrāk, šis sulaiņu dvēseles kompensējas, klanoties cionistiem un skrādot pa sinagogām. Ar visādu *uškovu-šleseru* svētību, neprastu rīdzinieku atļauju, Mazā Lāčplēša iela Rīgā tika pārdevēta par Rabīna Barkāna ielu, bet namu, kura kopējā platība ir vairāk nekā 1000 kvadrātmetru, ar lielu pagalmu pilsētas vēsturiskajā daļā, aiz Centrālā tirgus, netālu no kultūras centra “Spikeri”, atdeva ebreju kopienai Rīgas geto muzeja izveidei.

Cik zinu, arī Izraēlas ārlietu ministrs **Libermans**, kuru Latvijas valsts vadītāji sagaidīja ar sulainiski saļiektām mugurām, nesolīja neko Latvijai, bet pieprasīja, lai ebreju besaimnieku īpašums valsts atdod ebreju kopienai. Loģiski, ne visiem ebrejiem Izraēlā ir pietiekami stipri nervi, lai pārciestu pašnāvnieku uzbrukumus, “Hamas” raķetes vai

darboņi ir pie varas un ar bezdarbu un augstiem nodokļiem cenšas “humāni” atīrīt Latviju no latviešiem, taču pār nodevēju galvām agri vai vēl pacelsies atbēdīgs zobens. Droši uz šīs zemes var justies vienīgi latvietis – šīs zemes saimnieks, kurš, ja sadusmosies, vienā brīdī var pārtraukt cionistu, lielkrievu šovinistu un to sulaiņu mēģinājumus būt kungiem šai zemē un nostādīt latviešus par zemcilvēkiem.

LNf ar tiesas procesiem jau ir likuši par bezkaunību samaksāt gan Saeimas Prezidijam, gan lielkrievu šovinistiem. Lai gan virkne nacionālo organizāciju ir pazudušas un daudzi latviešu patrioti atmetuši ar roku cīņai pret latviešu tautas un valsts kapračiem, tomēr cīņas karogu no rokām nav izlaiduši LNf ar Gardas kungu priekšgalā, Gustava Celmiņa centrs un atsevišķi patrioti. Un, ja cīņa turpināsies, mukt no Latvijas nāksies nevis spējīgākiem latviešiem, bet tiem latviešu tautas ienaidniekiem, kuri ar triskāršu NIN (nekustāmā īpašuma nodoklis), bezdarbu, bezidejiskumu cenšas latviešus salauzt gan morāli, gan materiāli, gan fiziski.

Apstākļos, kad pasaule ir pārapdzīvota un daudzi resursi drīz beigsies, latvju zeme spēj latviešus nodrošināt ar visu dzīvei nepieciešamo, ja vien neļausim ienaidniekiem šeit iepludināt krievus, ebrejus, musulmaņus u.c.

Latvijai ir jāpaliek latviešu zemei uz mūžu mūžiem!

KOLONIZĀCIJAS INDUSTRIJA

Turpinājums no 5. lpp.

Paralēli smagās rūpniecības uzņēmumiem tika uzbūvēti kombināti, kuros bija nepieciešams jaunu sieviešu darbaspēks. Piemēram, Liepājas “Lau- ma”, Ogres trikotāžas kombināts, pusvadītāju rūpnī-

bināts liels institūts “Rūpniecības projekts”, kurš atradās Rīgā Vaļņu–Kaļķu ielas stūrī virs juvelierizstrādājumu veikala.

Pirmo kolonizatoru, celtnieku, mitekļu būvniecībai Latvijas Celtniecības mi-

mi. To var apliecināt bijušie Celtniecības ministrijas galvenie speciālisti, ieskaitot šo rindu autoru. Man bija tas gods KCN sastāvā organizēt Latvijas Lauku celtniecības kombināta būvniecību. Tiši vai netiši, bet šim projektam “aizliku priekšā kāju”.

Manuprāt, šī ir ļoti svarīga rusifikācijas tēma, par kuru topošie politiķi varētu rakstīt disertācijas un pierādīt Eiropas Savienības ierēdņiem, kāda nozieguma pret latviešu tautu rezultātā Rīgā, Daugavpilī un citās pilsētās ir radusies krievu “minoritāte” 52–73 procentu apmērā.

Tāpat ticis izdarīts genocīds, t.i., noziegums pret latviešu tautu, pret cilvēci.

Atkarībā no nozieguma smaguma, vainīgajiem ir jāsaņem sods. Tā bija Maskavas lielvara ar komunistiem un čekistiem priekšgalā. Tā kā Krievija ir pārņēmusi pēctecību no PSRS, tad tās vadībai arī ir JĀATBILD PAR ŠIEM NOZIEGUMIEM!

“Visā Krievijā tika izplatīti sludinājumi, ka Rīgā, Daugavpilī, Liepājā, Ogrē un citviet nepieciešams darbaspēks, kas tiks nodrošināts ar labiekārtotām kopmītnēm.”

ca “Alfa” u.c. Visā Krievijā tika izplatīti sludinājumi, ka Rīgā, Daugavpilī, Liepājā, Ogrē un citviet nepieciešams darbaspēks, kas tiks nodrošināts ar labiekārtotām kopmītnēm. Pēc šādas mākslīgas iebraucēju “pārošanas” drīzumā radās arī pēcnācēji. Jaunajām ģimenēm tika būvēti Āgenskalna priekš, Purvciema, Gailezera, Ilģuciema, Imantas I–V masīvi. Smalki izdomāts pamatojums – “ģimene taču nevar dzīvot kopmītnē”.

Mērķtiecīgajai rūpnīcu projektēšanai tika nodar-

nistrijā jau no 1960-ajiem gadiem darbojās t.s. Kapitālās celtniecības nodaļa (KCN) astoņu cilvēku sastāvā, kuru pienākums bija koordinēt 6 līdz 8 miljonu rubļu vērtu ikgadēju dzīvokļu celtniecību civilkolonizatoru vajadzībām. Visiem ir ļoti labi zināms, ka tikmēr vietējiem iedzīvotājiem rindās uz dzīvokļa saņemšanu bija jāgaida 12 – 20 gadu. Šādu kārtību šeit regulēja Maskavas ieceltā administrācija ar “dižās” Kompartijas un čekas censoņiem.

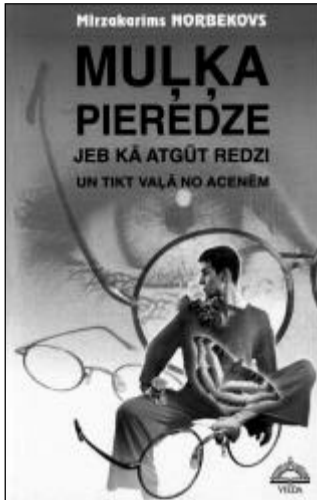
Šie fakti ir neapstrīdā-

Purvciema dzīvojamo namu rajons Rīgā. 1981. gads. Foto: Jevgeņijs Fadejevs

GRĀMATA VESELĪBAI

Mirzakarīms Norbekovs

"MUĻKA PIEREDZE
JEB KĀ ATGŪT REDZI UN
TIKT VAĻĀ NO ACENĒM"

Latviešu lasītājam labi pazīstams Mirzakarīma Norbekova vārds, jo apgādā "Vieda" izdotas vairākas viņa grāmatas. Viena no visvairāk lasītajām ir grāmata ar ļoti intriģējošu nosaukumu "Muļķa pieredze jeb kā atgūt redzi un tikt vaļā no acenēm", kurš nav mājīgs – grāmata patiešām palīdz uzlabot redzi un tikt vaļā no acenēm. Iespējams, tieši tādēļ tā līdz šim piedzīvojuši jau vairākas tirāžas. Uzklautos lasītāju vēlmes, apgāds "Vieda" atkal atkārtoti izdevis aizraujoši uzrakstīto Mirzakarīma Norbekova grāmatu "Muļķa pieredze jeb kā atgūt redzi un tikt vaļā no acenēm".

Kāds ir šīs grāmatas veiksmes noslēpums? Autora praktiskais darbs un radošie meklējumi ļauj runāt par viņu kā par pasaules mēroga dziednieku un zinātnieku, jo viņa darbība jau ir palīdzējusi simtiem un tūkstošiem cietēju (viņu vidū arī daudziem tūkstošiem tādu, kuru slimības tika uzskatītas par neizārstējamām) atgriezties pilnvērtīgā dzīvē, atgūt veselību, jaunību un gara možumu. Grāmatā "Muļķa pieredze jeb kā atgūt redzi un tikt vaļā no acenēm" izklāstīta sistēma, kuru Starptautiskā neatkarīgo ekspertu asociācija atzinusi par visefektīvāko starp 1998.gadā zināmajām alternatīvajām atveseļošanās sistēmām.

Ar humoru, izmantojot pikantus salīdzinājumus, Mirzakarīms Norbekovs aizraujoši iesaista grāmatas lasītājus sevis atveseļošanas programmā, atgādinot, ka tikai pacietīgs un pastāvīgs darbs nes pozitīvus rezultātus. "Negribu, lai starp mums jau uzreiz rastos nesaipāšanās. Lasiet grāmatu, strādājiet ar sevi, centieties gūt panākumus, izeiniet tos," satura rādītāja vietā saka grāmatas autors.

Kā pats autors atzīst, grāmata uzrakstīta tā, ka daži lasītāji būs šokēti, taču izrādās, ka tieši to autors vēlējis – izvairīties no pieņemtās pieklājības un pat lišķības normām. "Es pārāk augstu vērtēju dzīvi, lai zēniski pievilktu kājiņu, paklanītos un ietu prom, kad gluži vienkārši nav laika, kad vajag uz to ātrāko palīdzēt jums atbrīvoties no tiem pamatīgajiem akmeņiem, kas rauj jūs slimību un nedzīvotas dzīves muklāja," M.Norbekovs paskaidro grāmatas ievadā.

Izlasot grāmatu "Muļķa pieredze jeb kā atgūt redzi un tikt vaļā no acenēm", kurā sniegti padomi, vingrinājumi redzes un visa ķermeņa atveseļošanai (ilustrācijās parādīts, kā pareizi izpildāmi vingrinājumi), sapratīsiet, ka uzlabot redzi ir ļoti viegli un vienkārši. No cilvēka tiek prasīta vien kriptatīva vēlēšanās, mazdruscīņ smadzeņu un pavisam nedaudz darba, lai uz visiem laikiem atbrīvotos no brillēm un jaunās krāsās ieraudzītu apkārtējo pasauli! Neticami, bet fakts.

Veicināt plašāku "DDD" izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai iespējams, pārskaitot ziedojumu uz

**Latvijas Nacionālās frontes kontu
Latvijas Hipotēku un zemes bankā
(SWIFTkods: LHZBLV22);
konts: LV38LHZB1000054029001;
Reģ.Nr. LV40008033014.**

Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2011
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀFRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001
Galvenā redaktore: **Līga MUZIKANTE**
Redaktora vietniece: **Liene APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 - 4,
Rīga LV-1019**
tālr./fakss: **67146680**
Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**
E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: SIA "Latgales drukā", Ofsetspiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

BŪSIM VESELI!

Turpinājums no 5. lpp.

DDD: Šķiet, ka par paradumu jau kļuvis visas neveselības un problēmas izskaidrot ar naudas trūkumu. Vai, jūsuprāt, šāds apgalvojums ir pamatots?

I.L.: Nevaru izdarīt nekādu globālu analīzi, taču sāpju medicīnas nozarē par naudu svarīgāka ir pacienta izpratne un vēlme izārstēties (to mēs saucam arī par līdzestību), kā arī ārsta izpratne par pacienta veselības problēmām – slimību un citiem sāpju sliekšņiem un panesamību ietekmējošiem faktoriem (blakus slimības, lietotie medikamenti, miega traucējumi, psihoemocionālais stāvoklis, ģimenes, darba problēmas utt.). Ne mazāk svarīga ir sadarbība un sapratne ārsta un pacienta starpā.

Mūsu sistēmā cilvēki par medicīnu galvenokārt tiek izglītoti ar negatīvajiem piemēriem televīzijā: vienu slimnicu aiztaisīja; otrā – kaut kas nav līdz galam sakārtots; trešajā – garas rindas; dzemdībās ārsti kļūdījušies, tādēļ sākusies tiesa; un ārsti vispār nemaz nesāk runāt ar pacientu, ja nav iedota aplokšne utt. Tā nav izglītošana! Izglītošanas mērķim jābūt tādām, lai cilvēki zinātu, kādā situācijā kāda palīdzība viņiem nepieciešama. Lai katrs, kuram, piemēram, iesāpās mugura, neskrītu uzreiz taisīt magnētisko rezonan-

si, bet aizietu vispirms pie ģimenes ārsta, varbūt pat ieskatītos spogulī un ieraudzītu, ka no nepareizas sēdēšanas viens plecs kļuvis augstāks par otru, tāpēc bezjēdzīgās tablešu dzeršanas vietā ar steigu dotos vingrot. Tas neprasa naudu.

Arī ārstu iejūtība neprasa naudu – tā ir attieksme, ko nevar nopirkt. Diemžēl ārstiem ir arī tādi pacienti, kurus labāk redzēt ejam nekā nākam, bet mūsu pienākums ir to neparādīt. Protams, arī ārsti ir tikai cilvēki, to vajag ņemt vērā. Pacientam vajadzētu zināt, ko prasīt ārstam, nekautrēties izjautāt, jo ārsti kādreiz pārāk virspusēji paskaidro notiekošo. Tās ir pacientu tiesības, bet ārstiem ir pienākums izskaidrot, lai kopā meklētu labāko ārstēšanās veidu. Ne vienmēr noteicošā ir nauda un dārgie izmeklējumi.

ĀRSTI IR
SABIEDRĪBAS
DAĻA

Ināra Logina: Domāju, ka ne tikai medicīnā, bet sabiedrībā kopumā daudzas problēmas rodas no tā, ka izjaukts līdzsvars starp tiesībām un pienākumiem. Pēkšņi visiem ir tikai tiesības, bet kur palikuši pienākumi? Man diemžēl jāatzīst, ka medicīnā vidū valda arī snobisms.

DDD: Kā jūs to domājat?

I.L.: Ārsti reizēm ir augstprātīgi pret pacientu. Nedrīkst nekaunīgi izmantot situāciju, kad pacients ir atkarīgs no ārsta – tā tas būtībā ir. Diemžēl arī me-

ši pacienti, kas atnāk uz sūdzas, ka ārsts neizrakstīja zāles, nenozīmēja vingrošanu, bet, papētot slimības vēsturi, atklājas, ka ir aizdomas par pavisam cita veida slimību, piemēram,

“Ārsti reizēm ir augstprātīgi pret pacientu. Nedrīkst nekaunīgi izmantot situāciju, kad pacients ir atkarīgs no ārsta – tā tas būtībā ir.”

diķi ir tikai sabiedrības daļa. Droši vien jārūnā ne tikai par medicīni, bet par visiem medicīnas aprūpi iesaistītajiem, jo slimnīca vai medicīnas iestāde sākas ar reģistratūru un garderobi.

DDD: Pacientu ombuda vadītāja intervijā atzina, ka pacients dažās situācijās nespēj aizstāvēties pret ārstu nepareizo rīcību, jo citi kolēģi viņu gluži vienkārši “piesedz”, noveļot nepareizās ārstēšanas sekas uz pašu slimnieku. Vai jūs piekrītat, ka medicīni viens otru tomēr “piesedz”?

I.L.: Ja pie manis atnāk pacients un sāk sūdzēties par kādu manu kolēģi, tad es, nenoskaidrojot visus lietas apstākļus, nevaru notāties kategoriski pacienta vai medicīna pusē. Bieži vien atklājas, ka pacients situāciju uztvēris pavisam citādāk, nekā to redz un skaidro ārsts. Man ir biju-

metastāzēm. Pacients varbūt nemaz nezina, ka ārstam ir aizdomas par audzēju, bet slimnieks ir neapmierināts un sūdzas.

No savas pieredzes varu teikt, ka medicīnu starpā savstarpēji nav nekādu pielaistu, tiek prasīta stingra disciplīna. Cita lieta, ka par domstarpībām apkārtējie neuzzina, jo nav parasts publiski “mazgāt netīro veļu”. Pirms nosodu kādu kolēģi, vienmēr uzdošu jautājumu, kā es pati būtu rīkojusies?

Domāju, ka daudzu nelaimju un domstarpību cēlonis ir savstarpējā nesaipāšanās, komunikācijas trūkums starp medicīni un pacientu. Diemžēl jāatzīst, ka vislielākie strīdnieki ir masu mediji, jo par sliktajām lietām tiek veidoti sižeti, bet par medicīnu veiksmēm zina vien pacienti...

Intervēja Liene Apine

NACIONĀLĀ DEGRADĀCIJA UN
DEĢENERĀCIJA

Turpinājums no 4. lpp.

Mūsu eiroparlamentārieši, tostarp pašreizējais ārlietu ministrs Ģirts Valdis Kristovskis, atbildot uz krievvalodīgo pārmetumiem par izglītības reformu, deklarēja:

“Latvija ir uzņēmusies bezprecedenta uzdevumu – integrēt vardarbīgas okupācijas laikā iepludinātos iedzīvotājus..., veidojot stipru Latvijas tautu” (“Latvijas Avīze”, 22.07.2004.)

Bet pašreizējais aizsardzības ministrs Artis Pabriks, būdams ārlietu ministrs, skaidroja:

Kā šodien zināms, šīs nacionālās bezapziņas rezultātā integrācija nav izdevusies. Krievvalodīgie un integrēti un kļūst arvien pašprietiekamāki. Taču jau atkal runājam par integrēšanās atvieglojumiem, t.i., rusifikācijas mērķu realizācijas atvieglošanu un pakāpenisku legalizāciju. Uz latviešu tautas dzīves vides degradācijas rēķina!

Kā vērtēt notiekošo un notiekošo? Ko deputāti un valsts vadītāji var atbildēt par

nevis instinktīvo, bet apziņo? Kā celt nacionālo pašapziņu un pašcieņu? Un kā ar iedvesmojošu ideoloģiju un nākotnes viziju: kur tā ir?

Šķiet, nebūs pārspīlēti teikts: **valsts ir uzsēdinātā garīgajam, ekonomiskajam un demogrāfiskajam sēklim. Kā tas varēja notikt?**

Neiedziļinoties pirmskara un mūsdienu Latvijas paaudžu mentalitāšu sīkākā raksturojumā un salīdzinājumā, šodien spēka gadu latviešu vairākumam mentalitātē iezīmējas apziņas degradācijas un deģenerācijas jeb mankurizācijas (ģenētiskas) pazīmes. Neatšķirt baltu no melna, patiesību no meliem, godīgu rīcību no blēdībām – tā ir tragēdija.

Kā būtiskākos piemērus tās izpausmēm varētu minēt: 30 procenti aptaujāto vēlētos redzēt par premjerministru, bet 25 procenti par Valsts prezidentu smagos noziegumos apsūdzēto A.Lembergu; savu interešu pārstāvībai vēlēti ir devuši mandātus: no “SC” – 29 deputātiem, no “ZZS” – 22, no “PLL/TP” – 8, tas ir, 59 deputātiem no partijām, kuras var uzskatīt par negribošām un nespējīgām strādāt latviešu tautas un Latvijas valsts interesēs. Tomēr, kā

redzam, vairāk kā puse vēlētajū tā nedomā.

Kā atrisināt šo problēmu?

Manuprāt, vienkārši – turpināt nostiprināt “Vienotību” (bez SCP) kā godīgu, atklātu un kompetentu nacionāli konservatīvu partiju apvienību ar **Latvijas viziju**. Šo uzdevumu veikt kopīgi: “VL-TB/LNNK”, “PS” un “JL”. Saprotaami un sadzirdami deklarēt nacionālos, izglītības, sociālos un saimnieciskos mērķus un ceļus to sasniegšanai. Strādāt atbildīgi un rezultatīvi, iet tautā un iesaistīt tautu, jo tikai vienotībā var radīt uzvarošu spēku. Aicināt vēlētajus nodrošināt “Vienotībai” 11.Saeimā vairākumu, lai tā var uzņemties pilnu atbildību un nav jāmeklē koalīcijas partnerus destruktīvās partijās, kā to redzam pašreizējā koalīcijā.

“DDD” redakcijas piebilde. Vai mūsu lasītāji ir tikpat lieli optimisti un uzskata, ka “Vienotība” jēlkad ir vēlējusies īstenot dzīvē Andreja Lucāna ideālus? Mūsūprāt, skaidri redzams, ka “Vienotība” to nevēlas. Taču, iespējams, katru dienu latviešiem kontrolējot viņu darbu, dresējot viņus ar “pātagas un burkāna” palīdzību, no viņiem varētu arī izveidot kārtīgus cilvēkus...

“Noziedzīgās darbības rezultātā latviešu īpatsvars no 81 procenta pirms 1940.gada 17.jūnija ir samazinājies līdz 59 procentiem jeb par 22 procentiem.”

“Jā, Ženēvas konvencija to nosaka... Tomēr, **manuprāt**, mēs nevaram pieprasīt šai iedzīvotāju daļai izbraukt no Latvijas. Ženēvas konvencija varētu nodertēt, lai to starptautiski izmantotu kā argumentu Latvijas pozīciju stiprināšanai. Un tad uzsvērt: **mēs šajā jautājumā piekāpjamies, taču tā ir mūsu brīva vēlme un griba**, nevis tāpēc, ka kāds to drīkstētu uzspiest.” (“Liesma”, 21.09.2004.)

okupācijas seku – rusifikācijas – attīstības stimulēšanu, Abrenes nelikumīgo atdāvināšanu Krievijai, par bijušo deputātu A.Kāpsta minētajiem 54 procentiem ārzemniekiem iztirgotās lauksaimnieciskās zemes un informācijas avotos minēto vienu trešdaļu ārzemniekiem pārdo to mežu? Kā atgriezt no Latvijas aizbraukušos un kā palielināt latviešu dzimstību? Kā atjaunot pašsaglabāšanās apziņu –